

16 Ekim
2015 Cuma
Sayı: 3
3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN
EĞME

Ankara'daki bomba neden patlatıldı?

Ankara'da patlatılan bombanın, bölgesel yeni dengelerin kurulmasının öncesinde yaşanması zorunlu bir 'geçiş' döneminde Türkiye siyasetini geçici bir dengeye oturtmak gibi bir amaca hizmet ettiği anlaşılıyor.

KATLİAMLARA KARŞI DURURKEN...

EMPERYALİZMİ KENDİSİNDEN KURTARMAK MÜMKÜN MÜ? | RUSYA İNİSİYATİFİNİ GENİŞLETECEK |
SOSYALİZMDEN SUUDİ BOMBALARINA YEMEN | MERKEL VE ERDOĞAN'IN MÜLTECİ PAZARLIĞI

YALNIZ MIYIZ?

Türkiye'de solun, zaman zaman aynı anlama gelmek üzere aydınların hep üzerinde durdukları, kafa yordukları sorun bu: Yalnızlık.

Esasen daha büyük sorun ise yalnızlık korkusu. Yalnız kalmaktan korktuğu ölçüde kalabalıkları arayan, kalabalıklara koştuğu kendi kimliğini, varlık nedenini ihmal eden, bunları ihmal ettiği ölçüde de yalnızlığını paylaşacağı bir birikimi yaratamayan bir geçmişimiz var.

Egemen sınıfların, düzenin ve onun siyasal aygıtlarının yalnızlaştırma anlamıyla okumamız gereken tecrit politikaları da asıl bu soruna, yalnızlık korkusuna oynayan bir şey. Tek başına yalnız bırakmaya değil.

Soğuk Savaş döneminin açılış sloganı "containment" yani kuşatma idi. Nazilerin elinde can vermesi arzu edilen Sovyet sosyalizmi ikinci savaştan muzaffer çıktığında emperyalist batının hezeyan halinde dile getirdiği "Sovyetler'in genişlemesine engel olunması" anlamıyla kuşatılıp yutulması, hapsedilmesi idi. Çok ileri gidilip "karantina" ifadesinin kullanıldığı da olmuştur.

Sovyet sosyalizmi yayıldı! Sadece ikinci savaşın sonunda Kızıl Ordu tarafından özgürleştirilen halklar değil, dünyanın dört bir yanına Sovyet sosyalizmi bulaşıyordu.

Nasıl sonlandığını biliyoruz.

Sovyet sosyalizmi tecrit edilemedi ama tüm dünyada sosyalistlerin, komünistlerin en büyük hatası "yalnızlık korkusu" ile baş edememek oldu.

Sosyalizmin yenilgiye uğratıldığı yılların sonunda egemenler açısından bir yavaşlama yok. Tersine geniş yığınları, kimisi düpedüz bir toplum mühendisliği ürünü olan dalgalarla savurup, devrimci düşünce ve hareketi tecrit etme çabası yetkinleşerek sürüyor.

Özel olarak, zıt gidenleri, devrimci olanı yalnızlıkla korkutarak teslim alma, tecrit ederek değil bazen sadece tecritle korkutarak kendinden geçirme yeni yüzyılın güçlü silahı.

Ve yalnızlık korkusu, yalnızlıktan kurtulmaya dönük kör eden bir içgüdü ülkemizde ileri ci hareketlerin kolay kurtulabildiği bir şey değil.

Oysa devrimcilik, bu topraklarda her şeyden çok gerektiğinde akıntıya karşı kürek çekmek demek. Coşkulu ırmakların akıntısına kendini bırakabilmek için bile önce akıntıyı geçmek gerekiyor.

Gördüğümüz kadıyla Komünist Parti yine böyle bir "kuşatma" altında.

Bu yalnızlığı değerli buluyoruz. Davutoğlu'nun "değerli yalnızlığı" ile karşılaştırılmasın. Kendimiz için değerli bulmuyoruz. Komünist Parti için de onun militanları için de yaşanan kuşatma hiç de keyif vermiyor. Ve bu kuşatmaya direnmenin gün sonunda "kârlı" bir iş olacağını da düşünmüyoruz.

Komünist Parti, yalnızlığı göze alarak kuşatmaya direniyor ve bu ülkemiz için çok değerli.

Milliyetçiliği ve gericiliği ancak bir "demokratik dalga" ile yenebileceğini düşünenler, emperyalizmin bölgesel projelerine de yeri geldiğinde kapı açabilen bir "uluslararası yeni sol dalga" ile heveslenenler solda "ezici" bir çoğunluğa ulaşmış durumda.

Ve bunlar için sonunda yaşanacak şey sadece hüsrana olacaktır.

Komünist Parti, bu dalgaya karşı koyuyor. Ve üstelik bunu "yanılan" dostlarımızı, yanlış yola girmiş kardeşlerimizi düzene, düzen solculuğuna kaybetmemek için verdiğimiz büyük bir çaba ile yapıyoruz.

Komünistler, işte bu yalnızlığın ülkemiz ve dünyamız için değerini biliyor.

Peki, gerçekten o kadar yalnız mıyız?

Bu soruyu biz hak etmiyoruz, mezarlıkta ıslık çalanlar hak ediyor. Çocuklar ama yalnız olanlar onlar.

 KOMÜNİST PARTİ

Bu meydan kanlı meydan

“ELLERİNDE PANKARTLAR” TÜRKÜSÜNÜN “BU MEYDAN KANLI MEYDAN” NAKARATI HALAY EŞLİĞİNDE SÖYLENİRKEN PEŞ PEŞE PATLAYAN İKİ BOMBA, SADECE GAR MEYDANI’NA DEĞİL, YURDUN HER KENTİNE, HER SEMTİNE, HER KÖŞESİNE DÜŞTÜ...

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en kanlı katliamı yaşandı geçen hafta. Takvimler 10 Ekim’i, saatler 10.04’ü gösteriyordu.

Yurdun dört bir yanından gelen binlerce insan, “Savaşa İnat Barış Hemen Şimdi / Barış Emek Demokrasi” adıyla gerçekleştirilecek kitlesel gösteri için Ankara’da, tarihi garın önünde toplanmışlardı. Mitingin başlamasına çok kısa bir süre kala, Ruhi Su’nun 1 Mayıs 1977 katliamı anısına besteleyip söylediği “Ellerinde pankartlar” parçasının “Bu meydan kanlı meydan” nakaratı halay eşliğinde söylenirken peş peşe patlayan iki bomba, sadece Gar Meydanı’na değil, yurdun her kentine, her semtine, her mahallesine düşüyor, geride iyileşmesi mümkün olmayan yaralar, telafisi mümkün olmayan acılar bırakıyordu.

Haber merkezlerinden ekranlarımıza yansıyan “Çok sayıda ölü, onlarca yaralı” cümlesi, dakikalar ilerledikçe 30 ölü, 80 ölü, 95 ölü haline geliyor ve devletin resmi ağızları en son “97 ölü”de karar kılıyordu. Türk Tabipler Birliği 105, HDP 128 kişinin hayatını kaybettiğini söylerken, Adli Tıp 102 cenazeye otopsi yapıldığını açıklıyor; Türkiye Cumhuriyeti’nin en kanlı katliamında kaç kişinin öldüğünü bile tespit edemeyen bir ilkellik yaşanıyor.

Ve sonrasında peş peşe önümüze serilen tanıklıklar, görüntüler: Yaralılara saldırıp copleyan polisler, geç gelen ambulanslar, ambulansların olay yerine geçişlerine izin vermeyen “güvenlik” görevlileri, o cehennemden kaçmaya çalışan yurttaşları patlama alanına doğru itmeye çalışan kolluk güçleri...

UNUTULMAYACAK O SİRİTİŞ!

Katliam sonrasında patlamanın olduğu alana gitmek isteyen üç bakan, halkın yoğun tepkisi üzerine bölgeden ayrılmak zorunda kalıyor, daha sonra düzenledikleri basın toplantısı ise bir utanç vesikası olarak arşivlere giriyordu. Onlarca insanın hayatını kaybettiği bir olayda “Güvenlik zafiyeti yok” diyen

Bakanlar, istifa sorusuna ise “gülümseyerek” yanıt veriyordu... İçişleri Bakanı Selami Altınok, Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu ve Adalet Bakanı Kenan İpek’in düzenlediği basın toplantısında, bir gazetecinin Altınok’a “istifa edip etmeyeceği” sorusuna, Adalet Bakanı İpek’in gülerek tepki vermesi, sosyal medyada #GülmeİstifaEt etiketiyle karşılanıyordu.

Ülkede üç günlük yas, işyerlerinde iki günlük grev, okullarda boykot ilan edilirken, Ankara acının başkenti haline gelmişken, aynı akşam AKP’li Bakan Mehdi Eker düğüne gidiyor, tepkiler üzerineyse “Nikâh şahidiydim ondan gittim” açıklaması yapıyordu.

İlk bulgular katliamın bir numaralı şüphelisi olarak IŞİD’i gösterirken, IŞİD’e yakın bir site, katliamı tebrik ve takdir ediyor, bir de “ölülerin sayısını artırması için” dua ediyordu. IŞİD’e ve öncüllerine yıllarca destek veren siyasi iktidarın hangi iktidar olduğunu bilmek içinse kâhin olmaya gerek yoktu.

12 Ekim’de yeni bir haftaya girilirken, milyonlarca yurttaş işine, okuluna değil; caddelere, meydanlara, bulvarlara akıyor, herkesin ağzından tek bir slogan duyuluyordu: Hırsız katil AKP!

Ülkeye bu derin ve onulmaz acıları yaşa-

tanlar, insanların yaslarını tutmasına bile tahammül edemiyor, katliamı protesto etmek isteyenlerin önüne türlü çeşitli engeller çıkarmaktan zerrece utanıp sıkılmıyordu. Katliamı protesto etmeye bir “suç”, protesto edenlere de “suçlu” muamelesi yapan AKP diktatörlüğü, grev ve boykotun ilk gününde bazı kentlerde acılar içindeki yurttaşlarına gaz sıkıyor, kelepçe takıyor, gözaltına alıyordu.

Kana bulanana mitingün tertip komitesinde yer alan Dr. Ebru Basa ise, olup biteni şöyle özetliyordu: “Bizse korkmuyoruz. Korkmamakla da yetinmeyip, öfkemizi örgütlemeyi de bileceğiz. Bu süreci sadece üzüntü çekerek, yas tutarak geçiremeyeceğimiz aşikâr. ‘Bu ülke bizi öldürenlerin ülkesi demek’ doğru bir yaklaşım değil. Hayır, bu memleket bizim. Biz de eşit ve özgür yaşayabileceğimiz bir ülkeyi kurana kadar başımıza ne gelirse gelsin yılmadan mücadele etmeyi sürdüreceğiz. Bundan sonra daha sert, çetin koşullarda mücadele edeceğimizi varsayacağız ve daha fazla örgütleneceğiz. Gerçekten AKP rejiminin gerici, piyasacı, faşist bir diktatörlük olduğunu düşünüyorsak bunu alaşağı edene kadar da bu kavga sürecek. Bugün katliam alanında attığımız sloganların mücadelesini vereceğiz.”

Canlı bombanın patlatıl

ANKARA'DA PATLATILAN BOMBANIN, BÖLGESEL YENİ DENGELERİN KURULMASININ ÖNCESİNDE YAŞANMASI ZORUNLU BİR 'GEÇİŞ' DÖNEMİNDE TÜRKİYE SİYASETİNİ GEÇİCİ BİR DENGEEYE OTURTMAK GİBİ BİR AMACA HİZMET ETTİĞİ ANLAŞILIYOR. TIKANAN DÜZEN SİYASETİNİN KRİZİNİN ÜSTÜNDEN, BİR TÜR "ULUSAL BİRLİK" APOLİTİZMİ İLE ATLANMAK İSTENİYOR.

Ankara'daki bomba, yalnızca tarihi garın önünde değil, iç ve dış siyasetin tüm parametrelerinin bir şekilde kesiştiği ve değiştiği çok önemli bir kavşakta patlatıldı. Seçimler, Ortadoğu ve Suriye, Rusya'nın müdahalesi, ABD ve başkanlık seçimleri...

Bu kadar çok değişkenin olduğu bir alana böylesi şiddetli bir girdinin ancak bazı şeyleri düzleme gibi bir görevi olabilir. Şunu demek istiyoruz, 7 Haziran öncesi Diyarbakır mitinginde patlatılan bombanın HDP'nin baraj riskini ortadan kaldırmak gibi açık ve sade bir hedefi vardı. Ya da Suroç bombasının yaz aylarında tekrar başlatılacak olan savaşın öncesinde patlatılmasında, daha güncel ve uzun erimli olmayan hesapların yattığını söylemek mümkündür. Oysa Ankara katliamının, etkileri iç ve dış siyasette görülecek ve bunların ötesine geçen çok boyutlu bir olay olduğunu söylememiz lazım. Çok daha şiddetli, büyük bir sarsıntıdır ve Türkiye'yi de içine alan tüm bölgenin yaşadığı dönüşüm sürecinin ortasına atılmıştır. Bu nedenle de nasıl bir yönelime hizmet ettiğini tartışmak anlamlıdır. Bu yönelimin kendisinin de belirsizlikler taşıdığını, çeşitli ihtimal ve senaryoların mümkün olduğunu unutmadan.

YENİ DENGELER

Ortadoğu'da ABD havlu attıktan sonra Rusya'yı çağıran yeni koşullar, Türkiye ile ilgili bir dizi tartışmayı da doğal olarak beraberinde getiriyor. Patlamayı yaratan koşullara buradan başlamak gerekiyor.

ABD havlu attı ancak bu baş emperyalistin manevraları da cüssesiyle doğru orantılı olarak ağır oluyor. ABD'nin Ortadoğu ile eskisi kadar ilgilenmek istemediği sır değilse de, bazı şeyler o kadar da hızlı değişmiyor. Bloomberg'den Josh Rogin ve Eli Lake, geçtiğimiz günlerde Beyaz Saray danışmanları ve Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinin, Obama'yı Suriye'den geri çekilmeye ikna etmeye çalıştığını yazdı.

ABD ve NATO, Rusya'nın IŞİD mevzilerini vururken Türkiye sınırını ihlal

ANKARA
KATLIAMININ
GÖZLENEBİLEN
İLK SONUCU,
ARTIK TAŞIDIĞI
GERİLİM, SİSTEMİN
İŞLEYİŞİ İÇİN
TEHLİKELİ HALE
GELEN TÜRKİYE
SİYASETİNİN
"APOLİTİKLEŞ-
TİRİLMESİ"
İÇİN UYGUN
BİR ORTAMI
OLUŞTURMASI
OLDU.

etmesi karşısında agresif ve Türkiye'yi öne iten bir tutum takınsa da bu, Rusya'nın Suriye'de sürece dahil olmasına bir karşı duruş anlamı taşımıyor. Zaten Rusya ve ABD'nin savunma bakanlığı yetkilileri geçtiğimiz hafta, Suriye'deki hava operasyonları sırasında jetlerin birbiriyle çarpışması gibi yaşanabilecek güvenlik sorunlarının önlenmesi amacıyla bir buçuk saat süren bir video konferans gerçekleştirdi. Açık bir işbirliği var, liderler de bunu inkâr etmiyor.

Yeni Osmanlı rüyaları biteli çok olan Türkiye'nin bu noktada pek de hamle

yapacak hali kalmadı. Radikal yazarı Fehim Taştekin 8 Ekim'deki yazısında Türkiye'nin Rusya'nın hamlesi karşısında düştüğü aczi şöyle tarif etmişti: Rusya sadece hava sahasını ihlal etmiyor, uçaklarındaki radar kilitlerini ve karadaki füze savunma sistemini devreye sokarak Suriye hava sahasını tekeline alıyor. Yani senin (Türkiye) dört yıldır müttefiklerine hadi gelin oluşturalım diye bastırdığın uçuşa yasak bölgeyi fiilen kendi inşa ediyor. Senin binlerce TIR silahla tahkim ettiğin silahlı gruplar için istediğin güvenli bölge uygulamasını Rusya

diği kavşak

Siyasetin apolitikleşmesi

Ankara katliamının hemen gözlenebilen ilk sonucu, artık taşıdığı gerilim, sistemin işleyişi için tehlikeli hale gelen Türkiye siyasetinin “apolitikleştirilmesi” için uygun bir ortamın oluşması. Katliam kimsenin sivri ve taraflı konuşmaya cesaret edemeyeceği, seçimleri dahi önemsizleştiren (parti mitinglerinin iptal edildiği) bir tür “ulusal koalisyon” yol açmış görünüyor. Televizyon kanallarına agresifliği ile bilinen isimlerin yerine “sağduyu” mesajları vermesi istenen isimlerin çağrıldığı görülüyor. Bu ortam, Erdoğan’ın siyaset tarzını en azından bir süre paralize edebilir. Fazıl Say’dan, Hülya Avşar’a, Tarkan’a kadar bir dizi popüler figürün katliamın ardından “her ne ise buna neden olan artık bitsin” şeklindeki serzenişleri de toplumsal ruh halinin göstergesi oldu.

ile diken üstünde olan “anlaşmayı” tehlikeye atma...

Türkiye siyasetinin bu denli tıkanmasının asıl nedeni de Bush ile başlayan, Obama ile devam eden ABD’nin bölge siyasetinin iflası. Bölge yeni bir denge arayışında, bunun kurulması ise kolay değil. Şimdi ABD ve Rusya’nın zoraki bir işbirliği söz konusu. ABD henüz Ortadoğu için eskisine alternatif bir model kurabilmiş değil, içine düştüğü bataktan kurtulma derdinde. Dolayısıyla ABD’nin bir önceki tasarımına göre şekillenen ve bu modele fazlasıyla angaje olan Türkiye siyaseti için de bir arafta kalma söz konusu. Diğer taraftan bu araf durumunu kendi hareket alanını genişletmek için kullanan Erdoğan faktörü söz konusu.

Rusya’nın Ortadoğu’ya girişini ise Suriye ile sınırlandırmak mümkün değil. Suriye krizinde “düşük profil” sergilediğine yönelik bir kanaat oluşan Rusya’nın bu ani hamlesinin arkasında ciddi bir hazırlık ve diplomasi trafiği olduğu anlaşılıyor.

Sonuçta biraz uzaktan bakınca ortaya çıkan manzarada şunlar görülüyor: İlimli (Uyumlu) İslam Projesi ile Ortadoğu’yu yeniden şekillendirmeye soyunan ABD, şimdi bu projenin üstünde yükseldiği eski mevzilerini, ittifaklarını dahi koruyamaz durumda. Üstelik bu sefer yalnızca bir hesap hatası değil, güçlü bir aktörün oyuna dahil olması gibi bir önemli gelişme daha söz konusu. Bu, Ortadoğu batağından kurtulamayan ABD için mecburi bir çıkış istikametini de gösteriyor. Bu yeni durum daha çok su kaldırır. Kalıcı bir statükoya erişir mi, pek mümkün görünmüyor. Ancak tablonun netleşmesi için biraz daha zamana ihtiyaç olduğu açık. Burada ABD’nin iç çekişmeleri bastırıp, cesur adımlar atabilmesi için gelecek yıl yapılacak başkanlık seçimlerini beklemesi gerekiyor.

BEKLEME ODASI

Tüm bu gelişmelerin yaşandığı bir süreçte Ankara’da Cumhuriyet tarihinin en büyük katliamı gerçekleştiriliyor. Tablo öyle karmaşık ve aktörler öyle fazla ki... Birbirinden ikna edici birkaç senaryo yazmak mümkün ve hangisinin gerçekleşeceğini zaman gösterecek.

Yine de şimdiden bir şeyler söylemek mümkün.

Ankara’da patlatılan bombanın, önümüzdeki dönem gerçekleşmesi muhtemel dört başı mamur bir plana değil, daha çok yukarıda özetlemeye çalıştığımız bölgesel yeni dengelerin kurulmasının öncesinde yaşanacak, yaşanması zorunlu bir geçiş döneminde, fazla kırılmalı hale gelen Türkiye siyasetini geçici bir dengeye oturtmak gibi bir amaca hizmet ettiği anlaşılıyor. Tıkanan düzen siyasetinin krizinin üstünden, bir tür “ulusal birlik” apolitizmi ile atlanmak isteniyor.

Bu geçici denge, zoraki koalisyonun, AKP dönemindeki gibi bölgede agresif bir politika yürüten Türkiye yerine, fazla riskli adımlar atmayan ve gelişmelere ayak uydurmaya gayret eden bir Türkiye anlamına geleceği anlaşılıyor.

Ortada yepyeni bir senaryo yok. Türkiye sermayesinin elinde tutarlı tek seçenek uzun süredir yürürlükte olan restorasyon senaryosu. Buradaki engel ise bilindiği gibi Erdoğan.

1 Kasım seçimlerinde aşağı yukarı 7 Haziran’la aynı sonucun çıkacağı öngörülmesine rağmen, bu şiddette bir sarsıntıya ne gerek vardı öyleyse?

Çünkü seçim sonuçlarının Erdoğan’ı durdurmadığı 7 Haziran’dan sonra görüldü. Sistem açısından en sağlıklı restorasyon senaryosu (yani seçimlerin kullanıldığı senaryo) bizzat restorasyonun hedefi tarafından sistem krizi haline getirildi. O zaman mesajın hedefinde sistemin olağan işleyişini engelleyen Erdoğan’ın kendisi var: Sen sistemi tıkıyorsan, biz de yönetilemez hale getiririz!

Şiddetin dozunun böylesine yüksek olması Erdoğan’ın oy ve zor gücüne yaslanarak elinde oyuncak haline getirdiği mekanizmanın dağıtılmasının dahi göze alınabileceği mesajını içeriyor.

Bombanın bir adım ötesi, sermaye düzeninde sistemin dağılmasının sigortası, tıkanan sistemi bir süre askıya alacak olan bir askeri müdahale seçeneğidir. Bombayı patlatanların süreci buraya taşımak isteyip istemediği ya da Erdoğan’ın bunu göze alıp alamayacağı ise şimdilik belli değil.

■ Volkan Algan

bu grupları temizlemek için yapıyor. Sen yabancı bir ülkede silahlı milislerle hukuk dışı bir vekâlet savaşı verirken Rusya bütün bunları uluslararası hukuk açısından meşru bir güç olarak yani Suriye’yi BM’de temsil eden Şam yönetiminin izniyle yapıyor.

Türkiye’nin dış politikasının iflası yeni bir durum değil, yeni olan Rus faktörünün devreye girmesi. Erdoğan’ın ABD’yi Suriye’de Esad’ı götürmek ve kendi politikasına ikna etmek için gerçekleştirdiği her türlü provokatif girişimin ABD açısından eskisinden daha büyük bir riski var artık: Rusya

Her kritik dönemde

ANKARA KATLIAMI İLE BİRLİKTE TÜRKİYE'DE SİYASETİN KANLA YAZILDIĞI BİR SÜRECE DAHA GİRİLDİ. ŞİDDETİN DOZU HER SEFERİNDE ARTARKEN, AKP'Lİ YILLAR KATLIAMLARIN SİYASETİN DOĞAL BİR ENSTRUMANI HALİNE GELDİĞİ YILLAR OLDU.

1977 Katliamı, Sivas Katliamı, Maraş Katliamı... Bu kara günler, üzerinden yıllar geçmesine rağmen hafızalardaki yerini korurken, AKP'li yıllarda bunların tamamını aşan sayıda insanın toplu şekilde yok edildiğine şahit olundu. Halk adeta katliamlara alıştırdı. Birinin hesabı sorulmadan ötekini gelmesi, bombalar, toplu kıyımlar "siyasetin kuralı" haline getirildi.

Sadece son birkaç yılda, Cumhuriyet tarihinin en kitlesel ölümleri gerçekleşti. Roboski, Reyhanlı, Suruç... Failler yaratıldı, göstermelik soruşturmalar açıldı, tepkiler günden güne normalleştirildi. Düzen ise katliamlar üzerine koşullarını, pozisyonlarını güncelledi. Her katliam "yeni dönemlerin geleneği" haline geldi.

■ Selin Asker

Roboski Katliamı

Tarih 28 Aralık 2011'i gösterdiğinde Şırnak sınırında 34 yurttaş TSK uçaklarına bombalanarak hayatını kaybetti. Ülke, katliamdan saatler sonra haberdar olabildi. AKP ise vahim olayda herhangi bir sorumluluğu olmadığını iddia etmekle kalmadı, hakkını arayan ailelere hakaretler yağdırdı, gözaltına aldı, "kan parası" diyerek rüşvet teklif etti. Katliamın sorumlularından olan Hava Kuvvetleri Komutanı Mehmet Erten'e ise "başarılarından ötürü" madalya verildi. Katliama ışık tutabilecek kritik belgelere "devlet sırrı" damgası basıldı. Bütün soruşturmalar kapatıldı.

Katliam devletin PKK'yle çatışmaları tırmandırdığı, buna karşın "müzakere" söylemlerinin de arttığı günlerde yaşandı. 116 Ekim 2011'de PKK'nin Çukurca saldırısı

sonucu 24 asker yaşamını yitirmişti. İki ay sonra gelen Roboski Katliamı sonrası çatışmalar dinmedi ancak tam bir sene sonra adına "barış süreci" denen dönem başlatıldı. Bir sene içerisinde, misal Temmuz ayında Rojava'dan özerklik ilanı geldi. PKK, 2012 Ağustos'unda Şemdinli'de bu zamana dek görülmemiş bir kuşatma gerçekleştirdi, devlet bir süre ilçede varlık gösteremedi.

Eylül 2012'de KCK davası tutuklularının Öcalan'a tecridin kaldırılması için uzun soluklu açlık grevleri başladı, kamuoyunda "müzakere" sesleri gittikçe yükseliyordu ve Aralık 2012'de Erdoğan'ın "İmralı'yla görüşüyoruz" açıklaması geldi.

Geriye, AKP'nin önce katlettiği sonra "barıştığı" sürece armağan edilen, hesabı sorulmayan bir katliam kaldı.

Reyhanlı Katliamı

AKP ülkenin sınırlarını cihatçıların yolgeçen hanı haline getirdiği günlerde, Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde 11 Mayıs 2013'te bombalı aracın patlatılması sonucu 53 kişi yaşamını yitirdi. Katliama tepkiler çığ gibi büyürken AKP'nin ilk işi basın yasağı getirmek oldu.

Dönemin Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, katliamda ölenlerin sayısını açıklarken gülümsedi. Dönemin başbakanı Erdoğan ise Reyhanlı'ya değil, Obama'yla görüşmek için apar topar ABD'ye gitti.

Redhack, çok kritik jandarma yazışmaları yayınladı. Buna göre, 25 Nisan'dan itibaren cihatçıların bombalı araç saldırısı yapacakları bilinmesine rağmen hiçbir önlem alınmamıştı.

Tüm bunlar yaşanırken, ABD ve Suriye yönetimlerinden açıklamalar geldi. Suriye yönetimi saldırıyı kınayarak, Suriye'ye dönük suçlamaların tamamen asılsız olduğunu vurguladı. ABD'den gelen açıklama ise şaşırtıcıydı: Kısa bir kınama mesajı. ABD'nin bu tavır birçok tartışmayı da beraberinde getirdi.

Katliamdan kısa süre önce Ürdün, Birleşik Arap Emirlikleri ve Suudi Arabistan temsilcilerinin, Beyaz Saray'da ABD'li yetkililerle yaptığı bir görüşme dikkat çekti. Görüşmede, ABD'nin Suriye'ye "daha fazla müdahil" olması istendi. "Arap Baharı" sürecinde büyük paylar kapalı Müslüman Kardeşler'in karşısında yer alan Suudilerin, desteklediği selefi grupları güçlendirme arzusu, Müslüman Kardeşler'i desteklediği bilinen Türkiye ve Katar'la karşı saflaşmaya itmişti. Yine katliamdan kısa süre önce Somali'de bir Katarlı heyete bombalı saldırı düzenlendi. Afrika'ya kadar uzanan bu olaylar zincirinde, katliamın bir "taşeron kavgası" sonucu olduğu ihtimaller arasında yer aldı. Gerçek ise şuydu: Reyhanlı Katliamı sonrası ABD'nin Suriye'ye daha fazla müdahil olduğu ve AKP'yi hizaya çektiği. Ancak, kim bilebilirdi iki ay sonra tüm dengeleri sarsan Haziran Direnişi'nin yaşanacağını?

kan var...

Diyarbakır ve Suruç Katliamı

2015 yılı AKP döneminin en kanlı yıllarından biri oldu. HDP'nin Diyarbakır mitingine ve Kobani'ye giden gençlerin Suruç'taki basın açıklamasına yapılan bombalı saldırılar birçok gelişmenin tetikleyicisi oldu. 7 Haziran seçimlerine giden süreci anlamak için, IŞİD'in Temmuz 2014'te başlattığı Kobani saldırılarına geri dönmekte fayda var.

YPG'nin IŞİD'e karşı kritik savaş verdiği dönemde Erdoğan, "Kobani düştü, düşecek" açıklaması yaptı. IŞİD'çilere sınırı açan, Kobani karşıtı bir noktada duran AKP, ABD'nin YPG'ye yardım etmesiyle pozisyon değişti. Ancak savaş suçlusunu olduğu coğrafyaya "kurtarıcı" konumunda geri dönen ABD için AKP'nin aldığı yeni pozisyon yeterli değildi. AKP de bu konuda güven vermiyor, ABD'nin istediği IŞİD karşıtı pozisyona yerleşmiyordu.

7 Haziran seçimleri yaklaşırken Erdoğan, Mart ayında HDP ve AKP'nin ortak açıkladığı Dolmabahçe Mutabakatı'nı reddettiğini söyleyiverdi. İmralı yolu yeniden kapatıldı, süreç "buzdolabı"na kaldırıldı. Doğan Medya, HDP'nin barajı geçmesiyle AKP'nin gerileteceği propagandasını güçlendirdi. HDP, bu zamana dek görmediği bir destekle karşı karşıyaydı. Ve 7 Haziran seçimlerine günler kala Diyarbakır mitinginde patlatılan bomba HDP'nin barajı geçmesini garanti altına almış oldu.

On binlerce insanın katıldığı mitingde yüzlerce insan yaralandı, dört yurttaş yaşamını yitirdi. Bombacının faili olarak ise IŞİD adres gösterildi. Bombacının IŞİD'çi Orhan Gönder olduğu açıklandı. 20 yaşındaki Orhan Gönder'in IŞİD'e katılmadan üç ay önce, Haziran 2014 tarihinde babası tarafından Adıyaman Emniyet Müdürlüğü'ne şikâyet edildiği, 25 Haziran'da ifadesinin alındığı ve serbest kaldığı ortaya çıktı. Gönder'in Adıyaman'da İslam Çay Ocağı adlı mekânda IŞİD'çiler tarafından örgütlendiği tespit edildi.

YİNE AYNI ADRES

Aynı adres Suruç Katliamı'nda da karşımıza çıktı. Seçim sonrası koalisyon tartışmalarının yapıldığı günlerde, 20 Temmuz 2015'te Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun çağrısıyla Kobani'ye yardım götürmek için Suruç'a gelen grup, basın açıklaması yaptığı esnada bombalı saldırıya uğradı. 34 insan katledilirken saldırının canlı bomba saldırısı olduğu belirlendi. Canlı bombanın ise Şeyh Abdurrahman Alagöz olduğu tespit edildi. Alagöz'ün ve ağabeyinin, Diyarbakır bombacısının örgütlendiği Adıyaman'daki İslam Çay Ocağı'ni işlettiği ortaya çıktı. Peki, birbiriyle bağlantılı bu iki saldırı sonrası neler yaşandı?

IŞİD'e ama daha çok da PKK'ye dönük operasyonlara başlandı. Gözaltına alınan IŞİD'çiler serbest bırakılırken, Kürt hareketine yakınlığıyla bilinen isimler tutuklandı. Ve 22 Temmuz'da Şanlıurfa'nın Ceylanpınar ilçesinde iki polis öldürüldü. AKP, polislerin öldürülmesi bahanesiyle bölgede kritik saldırılara başladı, PKK'yle çatışmalar alevlendi. Erdoğan'ın seçim stratejisi gereği Kürt savaşı yeniden başlatıldı. Birçok ilde sokağa çıkma yasağı ilan edildi, 100'e yakın sivil yurttaş polis saldırıları sonucu yaşamını yitirdi, HDP binalarına ciddi saldırılar gerçekleşti. Ülkede adeta "kaos" hâkim olurken kısa süre sonra ABD'yle İncirlik Mutabakatı imzalandı. Türkiye, "IŞİD'e karşı mücadele" adı verilen ABD'nin bölgeye daha fazla müdahil olma planında fiilen yer aldığını ilan etmiş oldu.

Katliam ülke genelinde

TÜRKİYE TARİHİNİN EN BÜYÜK KATLIAMI OLARAK TARİHE GEÇEN ANKARA KATLIAMI, ÜLKE GENELİNDE PROTESTO EDİLDİ. SENDİKALAR İKİ GÜNLÜK GREV KARARI ALIRKEN, OKULLARDA DERSLER BOYKOT EDİLDİ. ÖLENLERİN CENAZELERİNDE İSE HÜKÜMETE ÖFKE VARDI.

Ankara'da yaşanan katliamın ardından mitingin düzenleyici kurumları DİSK, KESK, TMMOB ve TTB 12-13 Ekim tarihlerinde tüm Türkiye'de greve gitme kararı aldı. Grev kararıyla ilgili yapılan açıklamada bütün sendikalar, meslek örgütleri, siyasi partiler, işçiler, kamu çalışanları, insanlığa sahip çıkan bütün yurttaşlar greve katılmaya çağrıldı. Kurumların bu çağrılarını diğer sendika ve meslek örgütlerinde karşılık bulmazken, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinde de bir-iki saatlik iş bırakma eylemleri şeklinde uygulanabildi.

SAĞLIK EMEKÇİLERİ İŞ BIRAKTI

Türk Tabipleri Birliği, Tabip Odaları, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası ve Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası tarafından, katliamı kınamak amacıyla ülke genelinde birçok hastane önünde, olayın yaşandığı 10.04'te saygı duruşunda bulunuldu ve basın açıklaması yapıldı. Gün boyu pek çok ilde sağlık emekçileri iş bıraktı. İşyeri temelli iş bırakılan yerlerin sayısı çok yüksek olmamasına karşın, Tabip Odaları ve sağlık sektöründeki sendika üyeleri merkezi eylemlere katıldı. Sağlık Bakanlığı, devlet hastanelerinde aksama yaşanmaması için gerekli tüm tedbirlerin alındığını

duyurdu. Hastanelerin önünde basın açıklaması yapan sağlık çalışanları daha sonra saldırının yaşandığı yere, Ankara Garı'nın önüne yürüdü, olay yerine karanfil bıraktı.

Manisa, Antalya, Hakkari, Van, Hatay, Adana, Muğla, Gaziantep, Mersin, Ağrı, Eskişehir, Mardin, Batman, Silivri'de sağlık emekçileri bireysel olarak iş bırakarak eylemlere katılırken, Ankara Hacettepe Tıp Fakültesi, Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi, Ankara Dışkapı Hastanesi, Marmara Üniversitesi Pendik EAH, Bağcılar EAH, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi, İbni Sina Hastanesi, Diyarbakır Memorial, Bursa Acıbadem Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Başkent Üniversitesi Tıp Fakültesi, İzmir Tepecik EAH, Zonguldak Tıp Fakültesi, İstanbul Üniversitesi Çapa ve Cerrahpaşa hastanelerinde sağlık emekçileri hastane önünde toplanıp katliamı protesto etme amacıyla açıklama yaptı. Ayrıca bazı Aile Sağlığı merkezlerinde de iş bırakma kararı uygulandı. Hastanelerde çalışanların az bir kısmı iş bıraktı. Sağlık emekçilerinin daha büyük bir bölümü merkezi eylem ve etkinliklere katıldı.

'BU ACIYI İLK KEZ YAŞAMIYORUZ'

Birleşik Metal İşçileri Sendikası üyesi işçiler de bir saatlik iş bıraktı ve fabrikalarda açıklama okuyarak katliamı protesto etti. Yapılan açıklamada, Cumhuriyet tarihinin en kanlı ve en vahşi terör saldırısını gerçekleştirenlerin ortaya çıkarılması ve yargılanması talep edildi. İlk kez bu acıyı yaşamadıklarını belirten metal işçileri, 1 Mayıs 1977'de öldürülen 37 işçiyi ve Kemal Türker'in katilinin zaman aşımından beraat ettirilerek devlet töreniyle gömüldüğünü hatırlattı.

ABB, Sio Otomotiv, Delphi Diesel,

İzmir Sekromeç işçileri

protesto edildi

MSGÜ / Fotoğraf: Cem Özbek

Paksan, Tabo, LİSİ Aerosapce, Çimsataş Mahle, Ar-Yıldız, Epta, Power Packer, FCMP TR Metal, Remas, Sekromeç, Schneider Elektrik, Bosal, Polkima, İmpo, Renta, Anadolu Motor, Penta, Legrand, Çayırova Boru, Hapalki, Mert Akışkan, Konvekta, Anadolu Isuzu, Başöz Enerji, Sarkuysan işçileri de bir saat iş bıraktı.

AVUKATLAR İKİ GÜN DURUŞMALARA GİRMEDİ

Avukatlar da sendikaların aldığı grev kararını desteklemek amacıyla 12-13 Ekim tarihlerinde uygulanmak üzere iki günlük duruşma boykotu gerçekleştirdi. Hukukta Sol Tavrı Derneği, Çağdaş Avukatlar Grubu, Özgürlükçü Hukukçular Derneği, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, Demokrasi için Hukukçular, Kartal Hukukçular Derneği, Katılımcı Avukatlar Grubu, Özgürlükçü Demokrat Avukatlar, Birleşik Haziran Hareketi Hukukçuları, Halkevleri Hukuk Dairesi ve Sosyal Haklar Derneği iki gün boyunca duruşmaları boykot etti.

12 Ekim günü derneklerin çağrısıyla bir araya gelen avukatlar, İstanbul Çağlayan Adliyesi içinde oturma eylemi yaptı. Avukatlar eylemin ardından Adliye önünde patlamada hayatını kaybedenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu ve açıklama yaparak katliamı protesto etti.

Kamuda KESK üyesi çalışanların bir bölümünün iş bırakarak merkezi eylemlere katıldığı görülürken, sayıca az da olsa bazı belediyelerde de iş bırakıldı. İzmir'de toplu ulaşımında çalışan otobüsler saat 06.00 ile 08.00 arası çalışmadı. İstanbul'da Maltepe Belediyesi'nde de iş bırakma eylemi yapıldı. İş bırakma eylemi yapan belediye çalışanları, belediye başkanı ve meclis üyeleriyle birlikte yürüdü.

OKULLARDA DERS YOK, BOYKOT VAR...

Üniversitelerde Eğitim-Sen ve Üniversite Konseyleri Derneği (ÜKD) üyeleri iş bırakırken, öğrenciler de dersleri boykot etti. ÜKD tarafından yapılan açıklamada, "Bu saldırının sorumlusu, AKP başta

olmak üzere tüm düzen aktörleridir. Dinci gerici odakları destekleyen, Ortadoğu ülkelerini kana bulayan emperyalist güçler ve onun destekçileridir. Halk düşmanı düzen aktörleri, ülkenin başkentinde bir katliama imza atmıştır; derslere girmeyi reddediyoruz, tüm bilim emekçilerini greve ve boykota çağırıyoruz, iktidar hesap verene kadar tüm üniversite emekçilerini, öğrencilerimizle el ele mücadele etmeye davet ediyoruz" denildi.

Üniversite ve okullardaki grev ve boykot, diğer yerlere göre daha etkili oldu. Bazı üniversitelerde boykot, serbest kürsü ile amfilerde, bazılarında da yürüyüşlerle ve merkezi eylemlere katılımla gerçekleşti. İstanbul, Ankara, İzmir gibi illerdeki büyük üniversitelerin neredeyse tamamında dersler boykot edildi.

Muğla, Çukurova, Kocaeli, Uludağ, Abant İzzet Baysal üniversitelerinde de "Ders yok, boykot var" sloganıyla yürüyüşler düzenlendi, boykot çalışması yapıldı.

TÜRK-İŞ VE HAK-İŞ YASAK SAVDI

Türkiye tarihinin en kanlı katliamında Türk-İş ve Hak-İş grev kararına uymadı. Her iki konfederasyon da birer açıklama yayınlamakla yetindi.

Türk-İş'in açıklamasında "Terör ile ülkemiz büyük bedeller ödemiştir. Artık, insanlarımızın barış ve huzur içinde yaşamasını istiyoruz. Terörün yok edilmesi ve kaynaklarının kurutulması için milletçe birlik ve dayanışma içinde olmalıyız" denilerek, kendisine bağlı 500'ün üzerinde sendika şubesinde, bölge ve il temsilciliklerinde ve işyerlerinde üç günlük yas ilan edildiği belirtildi. Ayrıca 13 Ekim günü Başkanlar Kurulunu toplayan Türk-İş, katliamın yaşandığı yere kırmızı karanfil bıraktı.

Hak-İş ise saldırıyı kınadığını ifade ettiği açıklamasında, geçmiş olsun dileklerini ilettili ve başsağlığı diledi. Provokasyonlara dikkat çekilen açıklamada, "milleti ayrıştırarak, ülkenin huzurunu bozmaya, kaos ve istikrarsızlık ortamı yaratmaya çalışanların oyunlarının boşa çıkarılması" talep edildi.

Dünya Sendikalar Federasyonu'ndan destek

Dünya Sendikalar Federasyonu (WFTU) 13 Ekim günü Türkçe yayınladığı açıklamasında aşağıdaki ifadelerle yer verdi:

Ankara'da yaşanan kalleşçe saldırıyı bir kez daha lanetliyoruz. Bu kanlı katliamda yaşamını kaybedenlerin ailelerine, yoldaşlarına ve sevdiklerine başsağlığı, yaralılara acil şifalar diliyoruz.

Dünya Sendikalar Federasyonu olarak Türkiye işçi sınıfıyla dayanışma içinde olduğumuzu belirtiyor, verdiği haklı mücadelesini destekliyoruz. DİSK, KESK, TMMOB VE TTB'nin katliamın ardından 12-13 Ekim tarihlerinde tüm Türkiye'de grev kararı almasını selamlıyoruz.

Emperyalistler, tekeller ve hükümetler kendi çıkarları için bütün dünyada insanları katliamlardan geçirmektedir. Emperyalistlerin Afganistan'dan başlayıp Irak, Libya ve şu an Suriye ile devam eden savaşları, aslında bu ülkelerdeki yeraltı ve yerüstü zenginliklerini aralarında paylaşmak istemeleri nedeniyle. Bu savaşlarda milyonlarca insan hayatını kaybetti ve milyonlarca insan yerinden yurdundan edilip göç etmek mecburiyetinde bırakıldı. Denizlerde boğulmalarına göz yumuldu ve halen binlerce mülteci değişik ülkelerin sınırlarında esir muamelesi görmektedir.

Dünya Sendikalar Federasyonu, kapitalist sistemin işçiye, emekçiye, yoksula savaş, gözyaşı, dert ve yoksulluktan başka hiçbir şey vermediğini söylemektedir.

Dünya Sendikalar Federasyonu, emperyalistlerin bütün bu oyunlarını boşa çıkartmak için dünya işçi sınıfını antiemperyalist, antikapitalist mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor.

Bizleri korkutmalarına, yıldırmalarına, sindirmelerine izin vermeyeceğiz!

Yaşasın işçi sınıfının enternasyonalist dayanışması!

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi / Fotoğraf: Cem Özbek

KEMAL OKUYAN

Patlamanın ardından

Patlamanın olduğu gün de duymuştuk, HDP'nin ya da mitingi düzenleyen kurumların uyarıldığını... Uyarın hükümet ya da devlet değildi. Sonra bir açıklama PKK tarafından yapıldı: Bir saldırı olabileceği istihbaratı Kürt siyasetine iletilmişti. İletenler Türkiye Cumhuriyeti'nin müttefikleriydi.

Türkiye Cumhuriyeti'nin müttefikleri dendiğinde akla ilk ABD geliyor. E zaten, ABD bölgede fazlasıyla faal. İstihbaratıyla, askeriyeye, danışmanıyla, şirketleriyle... Tek müttefik de Türkiye Cumhuriyeti değil!

İddiaya göre, ABD veya başka bir "müttefik", Ankara'daki mitinge saldırıyı hükümetin, daha doğrusu MİT'in düzenleyeceğini söylemiş.

HDP'ye ya da mitingi düzenleyen kurumlara iletilmiş ileri sürülen uyarı bu muydu bilmiyoruz. Demirtaş patlamadan sonra "hep HDP'ye saldırılıyor" demişti, mitingi düzenleyen kimdi, miting kimin fikriydi bu da biraz karışık. Tertip komitesinde HDP yoktu, bu barbar katliamda yitirdiklerimizin siyasi aidiyetlerine ilişkin bir tartışmaya girmek ise fazlasıyla yakışsız.

İki gerçek var. HDP'ye, Kürt partilerine, Kürt siyasetçilerine "hep bize saldırılıyor" demelerini haklı çıkaracak kadar saldırıldı; ırkçılık, faşizm, zorbalık çok kan döktü bu ülkede. Ankara'da katliam bu çerçeveye sığmıyor. Saldırı özellikle ve etkili olması için kendisine daha geniş bir hedef seçmişti belli ki... Buna geleceğiz.

"Madem uyarıldılar, neden miting iptal edilmedi" sorusu ise abes. Her tehditten sonra taşı tarağı toplayıp eve mi çekilinecek! Tamam, bazı bilgiler ciddidir ve bu örnekte ciddi olduğunu düşünmemiz için birçok neden var; o zaman yapılacak olan daha fazla önlem almak, gerekiyorsa mitingin düzenine ilişkin değişiklikler yapmak ve en son iptali gündeme getirmektir.

Bilgi kiminle paylaşıldı, örneğin tertip komitesine iletilmiş mi, yine bilemiyoruz.

Komünist Parti bu mitinge, siyasi çerçevesini onaylamadığı için katılmamıştı. Sendika ve kitle örgütlerindeki birçok arkadaşımız ise bu örgütlerin aldığı karar uyarınca alandıydı.

Komünist Parti savaşa karşıydı ama savaşların kaynağında emperyalist-kapitalist sistem olduğu gerçeğini hesaba katmadan savaş karşıtlığının aldatıcı olduğunu düşünüyordu; Komünist Parti barıştan yanaydı ama sermaye sınıfı ile barışmaya karşıydı. Bir başka ifadeyle ABD'yle, AB'yle, sömürücü tekellerle barış mümkün değil olmazdı.

AKP'yle de olmayacağını yıllar önce söylemiştik.

Mitinge katılmadık, toplanma alanındaki patlamayla can evimizden vurulduk.

"Kendileri yapmıştır" dedi hükümet yanlıları... Bunu diyenler, geçmişte kendi kendilerine zarar verip, suçu başkalarının üzerine atanların yetiştirmesidir. Kaç cinayet, kaç bombalama, kaç sabotaj, kaç kundaklama gerçekleştirdi karanlık odaklar bu şekilde.

Geçiniz. Ölüm sıradanlaşmış, kanıksanmış olabilir kimileri için ama eğer Kürt siyasetiyse ima edilen, onlardan çok uzak olmamıza karşın rahatlıkla söyleyebiliriz ki,

böyle bir kültürleri yok.

O alçak kültür başka bir yere ait.

Sonuçta birileri uyarılmış, buna rağmen miting yapılmış ve tarihimizin en ağır katliamlarından biri gerçekleşmiş.

Protestolar ise tarihimizin en büyük protestoları olmaktan çok ama çok uzaktı. Sivas katliamının hemen sonrasını hatırlayalım. Haziran Direnişi'nde yitirdiklerimizin cenazelerini ya da...

Yalnızca korku, şaşkınlık, panikle açıklanamaz bu etkisizlik.

Miting, büyük ölçüde HDP'ye mal edildi basın tarafından. HDP buna uygun davrandı. Ama aynı HDP protestoları fazla önemsemedi.

Katliamda çok sayıda üyesini kaybeden CHP için de geçerli söylediklerimiz.

Kendi tercihleridir.

Bir açıdan sorgulanamaz.

Ancak katliamla beraber ortaya çıkan Türkiye tablosunu anlayabilmek için

“MİTING, BÜYÜK ÖLÇÜDE HDP'YE MAL EDİLDİ BASIN TARAFINDAN. AMA AYNI HDP PROTESTOLARI FAZLA ÖNEMSEMEDİ. KATLIAMDA ÇOK SAYIDA ÜYESİNİ KAYBEDEN CHP İÇİN DE GEÇERLİ SÖYLEDİKLERİMİZ. KENDİ TERCİHLERİDİR. BİR AÇIDAN SORGULANAMAZ. ANCAK KATLIAMLA BERABER ORTAYA ÇIKAN TÜRKİYE TABLOSUNU ANLAYABİLMEK İÇİN SORGULANMALIDIR.”

sorgulanmalıdır.

Haziran Direnişi AKP'ye karşı muhteşem bir kalkışmaydı. Düzen dışı bir halk hareketi değildi ama düzenin söğüramayacağı bir enerjiye ve ideolojik unsurlara sahipti. Bu yüzden tarihsel ve biricikti.

Bu enerjiden, o ideolojik unsurlardan kurtulmaları gerekiyordu.

Kimlerin?

Erdoğan'dan kendileri de rahatsızlık duyan emperyalist ülkelerin ve Türkiye'nin geleneksel sermaye sınıfının.

Haziran'ı tasfiye ettiler. Bu tasfiyede hangi araçları ve aktörleri kullandıkları açık.

Şimdi Türkiye'de "toplumsal muhalefet" ideolojik açıdan güvenilir durumdadır, enerjisi kontrol edilebilmektedir.

Siyaset alanındaki "uzlaşma", "büyük koalisyon" fetişi, toplumsal alana da yerleştirilmiştir.

Türkiye'de orta sınıflar ve "Beyaz Türkler" nezdinde istikrarı bozan "bölücü" parti, istikrarı sağlayacak biricik özne olarak görülmeye başlandıysa, AKP'nin temsil ettiği devasa kitle kendi yarattığı istikrar manyaklığı tersine çevrilerek yavaş yavaş eritiliyor, savaşıma devam eden Erdoğan her gün daha fazla tecrit ediliyorsa, bir şeyleri becerdiler demektir.

Buradan devam ederler mi?

En azından, devam edebilirler, ediyormuş gibi yapabilirler.

Ve en azından, nereye evrilirse evrilsin 2013'teki büyük riskten kurtulduklarını düşünmektedirler.

**ŞİMDİ
TÜRKİYE'DE
"TOPLUMSAL
MUHALEFET"
İDEOLOJİK
AÇIDAN
GÜVENİLİR
DURUMDADIR,
ENERJİSİ
KONTROL EDİLE-
BİLMEKTEDİR.
SİYASET
ALANINDAKİ
"UZLAŞMA",
"BÜYÜK
KOALİSYON"
FETİŞİ,
TOPLUMSAL
ALANA DA
YERLEŞ-
TİRİLMİŞTİR.**

Kısmen haklılar.

Kısmen çünkü Haziran'ı tasfiye ederken, çok önemli bir siyasal alanı boşaltmak zorunda kaldılar. Yüklendiler, yalnızlaştırdılar, saldırdılar, ufaladılar, önemsizleştirdiler ama nihayetinde "toplumsal muhalefet"i sınıf uzlaşmacılığına bağlarken, çelişkilerle malul istikrarsız bir ülkede sınıf temelli siyaset yapan devrimcileri tek başlarına bıraktılar. Hayırlı bir gelişme.

Türkiye büyük ülkedir ve kapitalist düzeni yıkmak isteyen, bağımsız hattını terk etmemekte direnen, aydınlanmacı

ve yurtsever damarlarla beslenen, kolay kolay zoka yutmayan bir komünist hareketi yalnızlaştırmak bir noktadan sonra mümkün değildir.

Haziran Direnişi'nden çok korktular ve "Haziran dostları"nın yardımıyla onu tasfiye ettiler. Haziran'ın tasfiyesi tek düzlemde ve kimsenin dokunamayacağı tarihsel bir birikim toplumun genetiğine içerilmiştir. Onu tasfiye edemezler. Ve o birikim artık sadece ve sadece düzen dışı bir kanal açıldığında kendini gösterecektir.

Düzen kanallarından ise kişilsizlik, geleceksizlik ve kir akacaktır. Sadece!

Türkiye'de darbe olur mu?

Ocak 2015'te ABD Kara Kuvvetleri Komutanı Ray Odierno, henüz Genel Kurmay Başkanı olmayan Orgeneral Hulusi Akar'a liyakat nişanı takmıştı.

Geçtiğimiz günlerde sol Portal'da yazdığım bir yazıda, Türkiye'de darbe olasılığının bundan 7-8 yıl öncesiyle kıyaslandığında daha güçlü, daha gerçek olduğunu vurgulamıştım. Doğal olarak çok sayıda soru geldi ardından: Darbe kime karşı yapılacaktı, AKP orduyu da ele geçirmemişti miydi, darbe olursa iç savaş çıkmaz mıydı...

Bu sorulara bire bir yanıt verilemez elbette. Şimdiye kadar öngöründe bulunmayı kehanet ya da üfürme noktasına hiç taşımadık. Elimizde tarihsel deneyler var, marksist teori var, bugünün gerçekleri var ve de bütün bunlarla birlikte, siyasal aklımız var.

Daha ötesine gerek yok!

Erdoğan'ın devlet kurumlarını yanına alıp, bugünkü iktidarı mutlaklaştırmak için girişeceği bir darbenin hiçbir karşılığı bulunmuyor. Bunu deneyebilir elbette, hatta şu anda yokluyordur oluru olup olmadığını ama böylesi bir deneme açıkça başarısızlığa mahkumdur.

Devlet kurumlarından gelebilecek bir müdahale ancak Erdoğan'ı kenara itmek, etkisizleştirmek ya da devre dışı bırakmayı hedefliyorsa bir anlamı olabilir.

Çünkü bu devlet sermayeye, emperyalist merkezlere bakar.

Türkiye'de hiçbir askeri müdahale bir

ötekinin kopyası değildi. Ama hepsinde bir sermaye aklı vardı. 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat... Olası bir müdahale biçim, kapsam ve şiddet açısından diğerlerinden büyük farklılıklar gösterecektir.

Olasılıklardan biridir, en güçlüsü değildir ama düne göre daha fazla neden söz konusudur bir müdahaleden söz etmek için.

Bu "sessiz sedasız" gerçekleşebilir. Bir "saray darbesi" de mümkündür. İlle "askeri" karakteri öne çıkmayabilir, emir komuta zinciri önemsiz hale gelebilir.

Ve ilginçtir, bu müdahale "Kürt sorunu"nu çözmeyle de görev edinebilir. Çözemez ayrı, tersine yani savaşa yönelmesinin mümkün olması da ayrı...

Burada önemli olan, artık Türkiye'de Erdoğan sorununun bir devletin dağılma sorununa dönüşmesidir. Buna göz yummayacaklardır.

Ya da...

"Bırakın dağılsın" kararını verecek olan birileri, toparlanmaya izin vermeyecektir. Bunlar emperyalist merkezlerdir ve çok daha "kesinlik" ifade eden bölünmeden değil de başka bir şeyden söz ettiğimizi dikkatli okur fark etmiştir.

Dağılma, bu coğrafyada 1920'de atılan temellerin, bütünüyle düzlenmesi karardır.

Ve gerçekten, "gerçek" olasılıklardan biridir.

Emperyalizmi kendisinden kurtarmak mümkün mü?

RUSYA'NIN ABD'NİN TIKANDIĞI BİR NOKTADA DEVREYE GİRMESİNİN, SSCB DÖNEMİ İLE PARALELLİK KURMAYI GEREKTİRECEK BİR YANI YOK. ÜSTELİK ABD'YE RAĞMEN BU ADIMI ATMADIĞI DA BİLİNİRKEN... ÖNÜMÜZDEKİ BİR YILLIK SÜRECİ, KALICI OLMASI MÜMKÜN GÖRÜNMEYEN BİRLİKTELİĞİN SINANACAĞI DÖNEM OLARAK GÖRMEK YANLIŞ OLMAZ.

Rusya'nın; Suriye'de son yaşanan sıcak kapışmanın da emperyalizm için hüsrarla sonuçlanması ve sorunun artık uluslararası alanda bir yönetsel krize dönüşmesinin sunduğu olanakları değerlendirerek sahaya inmesi emperyalist sistemdeki bir değişimin işareti mi? Son günlerde sık sorulan ve zaten bir süredir hakkında tartışılan konu bu: Dünya çok kutuplu bir yapıya mı dönecek?

Emperyalist sistemin ABD merkezli işleyişinin bir süredir yönetsel sıkıntılar yarattığı zaten biliniyor. Ancak Rusya'nın Suriye'de sahaya inmesiyle başlayan sürecin nasıl şekilleneceğine dair tam bir netlik oluştuğunu söylemek için erken. Bildiğimiz doğruları sıralayarak yol alabiliriz. Öncelikle Rusya'nın uluslararası alanda kullandığı inisiyatifin SSCB dönemindeki diplomatik konumuyla benzeştirilmesinde ciddi sorunlar olduğunu ve elbette öyle olamayacağını söyleyerek başlayabiliriz. Rusya'nın ABD saldırganlığının tıkandığı bir noktada devreye girmesinin bu yanılsamayı beslediğini kabul etmek gerekiyor. Ama sosyalist sistem ve barış politikalarıyla bu "hamle-

nin" uzaktan yakından bir ilgisinin olamayacağını da netleştirmeliyiz.

ABD'YE RAĞMEN DEĞİL

Rusya'nın ABD'ye rağmen bu adımı atmadığı, Rus yetkililer ve bizzat Devlet Başkanı Putin tarafından da dillendiriliyor. Bir anlaşma olduğu konusu, diplomatik zorluklarına rağmen resmi olarak kabul görüldü. Bu "yeni düzenin" bir belirleyeni olarak görülebilir ve emperyalizmin Rusya-ABD işbirliğiyle yeniden dünyayı dizayn ettiği görüşlerine, yukarıdaki benzetme dışarıda tutulsa da, prim verilebilir.

Ancak bugün ABD emperyalizminin "liderlik iddiasıyla" dünyanın altını üstüne getirdiği dönemin biriktirdiği çelişkiler ve bunun diplomaside yarattığı gerilimler birdenbire ortadan kalkamayacağından ve bir dizi çıkar çevreleri de bu eski kurguyla yürümek isteyeceğinden bu anlaşmanın çok da "kalıcı" olmasını bekleyemeyiz. Nitekim

emperyalizm savaştır, derken kastedilen tam da bu biriken ve daha da birikecek olan çelişkilerdir.

Yine de önümüzdeki bir yıllık dönemi bu gerilimli birlikteliğin sınanacağı bir süreç olarak görebiliriz. 2016'da yapılacak olan ABD seçimlerinin eksenini de bu "sınamanın" sonuçlarına göre şekillenecektir.

ABD emperyalizminin kadük ettiği savaşların ve dünyanın başına sarılmış olan "İslamcı terör" tehdidiyle yürütülen operasyonların hemen son bulmayacağı hatta Rusya'nın bu avantajlı durumdan sonuna kadar yararlanacağı düşünülürse tablonun öncekinden daha iyi olacağını düşünmek için bir neden bulunmuyor. Yeni durumun dünya halkları için anlamı, Ortadoğu bölgesi başta olmak üzere tüm coğrafyalarda kan ve zorbalıkla bir arada yaşamaya devam etmek olacaktır.

■ Gamze Erbil

Yenilgiye mecburi çare: Rusya

"Emperyalizm savaştır" diyor, sosyalizmin çözülüşü ve Sovyetler Birliği'nin bir uluslararası aktör olarak dünya sahnesinden çekilmesiyle dünyayı bekleyen savaş tehdidini dikkat çekiyorduk.

Sosyalizmin olmadığı dünyada emperyalizm savaşlardan başını kaldıramamış, sosyalizm iktidar olduktan sonra da faşist iktidarları sahaya sürmüştü. 1990'larda emperyalizm yine savaşlarıyla sahneye çıktı. Balkanlar ve eski Yugoslavya toprakları cehenneme döndürüldü.

Ancak 2000'lerdeki ABD merkezli Afganistan'da başlayıp asıl hedefi olan Ortadoğu'ya yönelen "sonsuz savaş" senaryosu Irak'ta ve Lübnan'da tosladığı direnişler sonucu ağır yara aldı. Yenilgiyi kabul etmediler, çünkü yenenleri "muhatap" görmüyorlardı.

Bitmedi, daha farklı organizasyon ve üs planlarıyla bölgeyi hedef almaya devam ettiler. Arap Baharları, Müslüman Kardeşler iktidarları hep bu yeni tarzın "araçları" oldu. Sonra sıra Suriye'ye geldi ve yine direnişe tosladılar. ABD emperyalizmi, en az iki yıldır tescillenen Suriye mağlubiyetini kabullenemiyor. Türkiye'deki iktidar dengeleriyle, Suriye yenilgisini tersine çevirmek için oynandı; bölge ülkelerindeki tüm ilişkiler buna göre yeniden şekillendirildi. Yetmedi. Ve İran'la diplomasi adımının ardından yenilmeme formülü olarak "düşman değişikliği" bulundu. Ama ABD emperyalizmi biraz da bir önceki düşman tercihinde girdiği angajmanların zorunlu sonucu olarak bu yeni düşmanı da yenemedi.

Vladimir Putin

Rusya inisiyatifini genişletecek

SURİYE'DE ETKİLİ BİR ŞEKİLDE DEVREYE GİREN RUSYA, ABD'NİN ORTADOĞU'DA YAŞADIĞI SIKIŞMAYI DA FIRSAT BİLEREK İNİSİYATİFİNİ, DİĞER KRİZ BAŞLIKLARINA DOĞRU GENİŞLETECEK GİBİ GÖRÜNÜYOR.

Bölgedeki yakın dönem gelişmeler masaya yatırıldığında Türkiye'nin topun ağzında olmasının yanı sıra Suudi Arabistan, İsrail, Irak ve diğer ülkeleri de çalkantılı günlerin beklediği anlaşılıyor. İsrail'in Filistin konusunda her diplomatik hareketlenme öncesinde yaptığı gibi saldırganlaşması ve Arap Birliği gibi oluşumların Filistin konusunda hareketlenmesi, Rusya'nın bu alanda da inisiyatif alıp almayacağı sorusunu gündeme getirdi. Kimilerine göre, Rusya zaten böylesi bir planı cebinde tutuyor ve başını çekeceği bir "Barış Planı" önerisiyle bekliyor. "Bu kadarı da fazla" denilebilir; ancak diğer yandan Ortadoğu dengelerinde herhangi bir dönüşümü zorlamayı gündemine alan bir odağın Filistin-İsrail başlığına ilişkin kapsamlı bir programının olmaması mümkün olamayacağından, şimdilik spekülasyon gibi görünen bu başlıktaki adımları takibe almak gerekir.

Suudi Arabistan'da Ankara'da bombaların patladığı gün gerçekleşen gelişmelerin seyri yine bir diğer kritik aktörün konumunun yeniden oluşturulduğunu işaret ediyor. Hafta başında Suudi Kralı Selman Bin Abdülaziz'in "zehirlendiği" haberi medyada geniş yer tutarken, bunun "Suudi hanedanı içi bir hesaplaşma" olduğu yorumları gerçeklik payı taşımaya karşın

ikna edici değildi. Kralın yerine "en Amerikancı yeğeni" Muhammed Bin Nayef'in geçtiği söylenmesine rağmen aynı yeğenin El Kaide ile mücadele etme yanlısı olduğu ve Rusya Devlet Başkanı Putin ile Suudi Savunma Bakanının diplomatik temaslarına dair haberler eşzamanlı olarak medyada yer tuttu.

Suriye'de hava operasyonunun başlamasından bir hafta kadar sonra Irak'ın Rusya'nın kendi topraklarındaki IŞİD hedeflerine de saldırı düzenlemesini isteyebileceğini açıklaması, bölgedeki dengelerin dönüşümünün önemli işaretlerinden bir diğeri oldu. Açıklamanın Irak parlamentosunun Savunma ve Güvenlik Komitesi'nin başındaki Hakim El Zamili'den gelmesi, dokunulmazlığını artıran bir işaret etti.

Kürt bölgesindeki güç dengelerinin değişimine dair işaretler de bir süredir birikiyor. 20 Ağustos'ta görev süresi dolan Mesut Barzani'nin "başkanlığı" etrafında dönen tartışmalar ve KDP bürolarını hedef alan saldırılar bir süredir devam ediyor. Bölgede IŞİD ile savaş bir yandan devam ederken, Irak işgali sonrası hukuksuz bir biçimde bölge petrolüne el koyan ve Türkiye AKP'si ile istikrarlı bir yağma ilişkisi üzerinden koltuğunu tutan Barzani'nin yeni tabloda çok farklı dinamiklerle karşı karşıya gelmesi kaçınılmaz.

BAŞKAN OBAMA'DAN BAŞARISIZLIK İTİRAFİ

Bölgede kartlar yeniden karılırken, ABD'nin politik "düzeltme" yaptığı bir diğer konu, Mayıs ayında başlatılan Eğitim - Donat Programını bitireceğini duyurması oldu. Suudi Arabistan, Katar, Ürdün, Birleşik Arap Emirlikleri'nin yanı sıra Türkiye'nin de dahil olduğu bu programın resmi hedefi, ABD'nin Suriye'de IŞİD'e karşı savaşacak ılımlı muhalifleri eğitmesi ve teçhizatlandırması olarak tarif ediliyordu.

Ankara'daki patlamalardan bir gün önce resmileşen ABD açıklamasında, dört ülkede sona erdirilen programın Türkiye'de sınırlı biçimde devam edeceği belirtiliyordu. ABD'nin resmi bir eğilim olarak IŞİD ile mücadeleyi öne çıkarttığı ancak Ankara'nın Esad ile mücadele eden Nusra gibi işbirliğini sürdürdüğü ekiplere paralel bir kuvvet oluşumunu hedeflediği biliniyor. Son olarak bir TV programında konuyla ilgili konuşan Obama'nın "itirafı" aslında ABD siyasetindeki parçalılığın ve Türkiye ile uyumsuzluk başlıklarındaki belirsizliğin de itirafı olarak görülebilir. "Amacım, 'IŞİD'le savaşmak isteyen ılımlı muhalefeti eğitip donatabilecek miyiz' düşüncesini sınamaktı" ifadelerini kullanan Obama, "Öğrendiğimiz ise şu oldu: Esad iktidarda kaldığı sürece bu kişileri IŞİD'e odaklandırmak oldukça zor" diye konuştu.

RUSYA'DAN TÜRKİYE'YE TAZİYE MESAJI

Ankara'da 10 Ekim'de yaşanan bombalı saldırıların ardından, Suriye başlığında yaşanan anlaşmazlık nedeniyle ciddi gerginlik yaşanan Rusya'dan şiddetli bir kınama mesajı geldi. Rusya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Mariya Zaharova patlamanın olduğu gün yaptığı açıklamada, "Biz bu canavarca eylemi kınıyoruz. Ölenlerin aileleri ve yakınlarına derin başsağlığı ve yaralılara acil şifalar diliyoruz. Organizatörler ve acımasız suçun faillerinin cezalandırılması gerekiyor" dedi. "Uluslararası hukuka saygı temelinde geniş katılımlı terörle mücadele koalisyonu" kurulmasıyla ilgili Rusya'nın önerilerine dikkat çeken Zaharova, "Ankara'da yaşanan trajedi bölgesel ve bölge dışı ülkelerin terörle mücadele için ortak çabalarının önceliğine olan ihtiyacı ortaya koydu. Teröre karşı başarı elde edebilmek için kısa vadeli çıkarların bir kenara bırakılması ve ana hedefe konsantre olunması gerekiyor" değerlendirmesinde bulundu. Rusya'nın resmi ajansı konumundaki Sputniknews'in Türkiye'de yayın yapan internet sitesinde yayımlanan haberlerde saldırıyla ilgili hedef olarak ısrarlı bir şekilde IŞİD'e işaret edilmesi de dikkat çekti.

Sosyalizmden Suudi bombalarına Yemen

SUUDİ ARABİSTAN ÖNDERLİĞİNDEKİ KOALİSYONUN HUSİ HAREKETİNE VE MÜTTEFİKLERİNE YÖNELİK SALDIRILAR DÜZENLEDİĞİ VE BATI TARAFINDAN SAĞLANAN SİLAHLARLA BİNLERCE SİVİLİ ÖLDÜRDÜĞÜ YEMEN'İN HİKÂYESİ BİR YANDAN YABANCI, DİĞER YANDANSA ÇOK TANIDIK.

Yemen, 50 yıl içerisinde sosyalizmden monarşiye, iç savaştan dış müdahaleye çok şey yaşamış bir ülke. Peki, Yemen nasıl oldu da ABD yapımı misket bombalarının Suudiler tarafından düğünlere atıldığı ülke haline geldi?

İKİ ÜLKE İKİ DENEYİM: KUZAY VE GÜNEY YEMEN

Şii İslam'ın resmi din olduğu ve bir "imam" tarafından monarşiyle yönetilen Yemen Krallığı'nın demokrasi yanlısı Arap milliyetçilerince 1962'de yıkılmasıyla Kuzey Yemen ya da resmi adıyla Yemen Arap Cumhuriyeti kuruldu. Ancak Suudi Arabistan'ın monarşi yanlılarını desteklemesi sonucu sekiz yıl süren iç savaşı, Cemal Abdül Nasır'ın liderliğindeki Mısır'ın da desteği ile cumhuriyetçiler kazandı.

İçerisinde giderek güçlenen bir sol muhalefeti barındıran ülkede, başlangıçta İslamcı hareketleri bastıran yönetim, sosyalist hareketi engellemek için zamanla Abdülmecid El Zindani önderliğindeki Yemen Müslüman Kardeşler'in önünü açınca, Suudi Arabistan merkezli Rabita örgütüyle de bağları olan Zindani, orduya ve diğer devlet kurumlarına da sızarak zamanla Kuzey Yemen'i İslamcılaştırdı.

Yemen Sosyalist Partisi'nin iktidarda olduğu Güney Yemen'de ise 80'lerin ortasından itibaren Zindani'nin ve diğer İslamcı örgütlerin müdahaleleri ve Yemen Sosyalist Partisi'nin iç çekişmelerinin yarattığı güç boşluğu ile İslamcı örgütler güç kazanmaya başladı. 1990'da Güney ve Kuzey Yemen'in birleşmesi ve 1994'te Güney Yemen'in ayrılma çabasının ABD'nin de baskısıyla durdurulması da bu süreci hızlandırdı. Sosyalist olması sebebiyle Güney Yemen'den ayrılan ve Kuzey Yemen üzerinden Afganistan'a giderek Sovyetler Birliği'ne karşı savaşan binlerce Yemenli de ülkeye geri döndü.

Yüzde 60'ı Sünni olan, yüzde 40'ı da Şii-Zeydi olan ülkede, yaşanan pek çok çatışmanın "mezhep kökenli" olduğu öne sürülüyor. Ancak yakından bakıldığında durumun, yalnızca bununla açıklanamayacağını söylemek mümkün. Sermayenin önünü açtığı başta Müslüman Kardeşler, sonrasında da El Kaide olmak üzere İslamcı örgütler sistematik olarak sosyalistlere karşı kanlı bir savaş yürütüyor. Silahlı İslamcı örgütlerin pek çok sosyaliste suikast düzenlediği ülkede, 1990'lardan itibaren eşitsizliğin ve yoksulluğun arttığı bir sermaye iktidarı hüküm sürüyor.

Ülkede 2004'ten itibaren hükümetle mücadele etmeye başlayan Husi hareketi dönem dönem gerilemekle beraber taban kazanmayı ve savaşı sürdürüyor. Şii-Zeydi olan Husi hareketinin Sünnilere karşı mezhep savaşı yürüttüğü söylene de hareketin tabanını yoksulların oluşturduğu görülüyor. Üstelik bu savaşın büyük kısmı, "Arap baharı" öncesinde ve sırasında kendisi de Şii-Zeydi olan Ali Abdullah Salih

yönetimine karşı yürütülmüştü. Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Yemen'de yoksul tabana yaslanan bu hareketin, ülkedeki sınıf çatışmasının bir ürünü olduğunu söylemek gerekiyor.

BATI DESTEKLİ SUUDİ MÜDAHALESİ

2015 yılında ABD, Suudi Arabistan ve İsrail karşıtı Husilerin, Yemen'in başkenti Sana'yı ve ülkenin büyük kısmını ele geçirmesiyle, ülkeye Suudi Arabistan önderliğindeki koalisyonun saldırısı başladı. Husilerin büyük toplumsal desteğe sahip olduğu ülkede hava saldırılarıyla sonuç alınmasının mümkün olmadığı herkesçe söylenmesine rağmen yiyecek ve suyunun büyük kısmını dışarıdan alan ülke, Suudi koalisyonun saldırılarıyla insani krize sokuldu.

Birleşmiş Milletler rakamlarına göre Suudi saldırıları sonucu en az 2 bin 400 sivil hayatını kaybederken ABD ve İngiltere başta olmak üzere pek çok Batı ülkesi Husi bölgesinde yaşayan sivilleri bombalayan Suudi Arabistan'a silah satmayı sürdürüyor. ABD tarafından satılan silahlar arasında 116 ülke tarafından yasaklı olan misket bombası da bulunuyor. Suudi koalisyonunun, Yemen'de vurduğu iki düğünde 200 kadar sivil ölümler, The Guardian'ın 29 Eylül haberine göre birlikte hareket etmek üzere gizli anlaşma yapan İngiltere ve Suudi Arabistan, Birleşmiş Milletler'de lobi yaparak birbirlerini Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi'ne soktu. Bu durumda Yemen halkı için adaleti AB ve ABD'den beklemenin "kurda kuzu emanet etmek" anlamına geldiği görülüyor.

■ Tulga Buğra Işık

Merkel ve Erdoğan'ın mülteci pazarlığı

TÜRKİYE'NİN AB'YLE EN FAZLA "İMTİYAZLI ORTAK" BAŞLIĞI ALTINDA BİR İLİŞKİ KURABİLECEĞİNİ BELİRTEN MERKEL'İN, ERDOĞAN İLE TÜRKİYE'DE SİĞİNMACI KAMPLARININ KURULMASI VE FİNANSMANI İÇİN PAZARLIĞA GİRİŞMESİ, SİĞİNMACI AKINININ ALDIĞI BOYUTUN YENİ BİR GÖSTERGESİ.

Özellikle Almanya ve İsveç'e yönelen, boyutları "kavimler göçünü" andıran son sığınmacı akını, Avro krizinden şimdiye kadar tek kârlı çıkan ülke Almanya'yı da sarsıyor. Baskının bir sonucu Başbakan Angela Merkel'in, hep mesafeli kaldığı Recep Tayyip Erdoğan'la görüşmek zorunda kalması oldu. Suriye ve Afganistan ağırlıklı yüz binlerce sığınmacının, AB'nin lider ülkesini bir türlü çözemediği sorunların içine attığı gözleniyor. İslam düşmanı bir siyasal hareketin, Avusturya ile paralel olarak Almanya'da da taban kazandığına tanık olunuyor. Almanya'daki 4.5 milyon Müslüman'a ek sayıda Müslüman sığınmacının sokakları doldurması, bunlar arasında IŞİD militanlarının da olabileceği kuşkusu, Berlin'i derinden sarsıyor.

Federal Almanya İçişleri Bakanlığı'ndan sızan bilgiler bu yıl 800 bin civarında göçmen ve sığınmacının Almanya'da kalacağını ortaya çıkarmıştı. Ancak ülkenin ve Avrupa'nın en büyük bulvar gazetesi Bild, bir süre önce manşetten bu sayının 1,5 milyonu bulacağını ileri sürünce, önce bu rakamların abartılı olduğu savunuldu. Daha sonra Federal Aile Bakanlığı ile Eğitim ve Bilim Sendikası'ndan yapılan ek açıklamalarda ise sığınmacılara ait çocuklarla eşlerin Almanya'ya giriş yapacağına, bunların sayısının da en az 300 bin olacağına dikkat çekildi. Ortalıkta birbiriyle bağlantısız büyük sayılar dolaşmaya ve yerli halk arasında da açık bir Müslüman "iğrentisi" yayılmaya başladı. Alman yoksulları yoksul sığınmacılara karşı kıskırtılıyor, bu da en çok Berlin'i korkutuyor.

TOPLUMSAL DENGE BOZULUYOR

Genç, genelde erkek ve bir biçimde eğitilmiş yüz binlerce Müslüman sığınmacının Alman sınırlarına dayanması, bu ülkedeki toplumsal dengenin hızla bozulacağını gösteriyor. Bir türlü engellenemeyen Avro krizinin, sığınmacılar üzerinden AB'nin en zengin ülkesini vurabileceği anlaşıldı. Önceki hafta Orta Avrupa'da bekleyen yüz binlerce sığınmacıya sınırları açan ve "Bunun altından kalkarız" diye açıklama yapan Başbakan Angela Merkel, birkaç gün içinde acı gerçeği kabullenmek zorunda kaldı. Koalisyonun sallandığını gördü. Bu arada hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

ERDOĞAN'A, GEÇEN HAFTA BRÜKSEL'DEKİ ZORAKI PAZARLIKLARDA KURULACAK ALTI SİĞİNMACI KAMPI İÇİN 1 MİLYAR AVRO ÖNERİLDİĞİ, ANCAK ERDOĞAN'IN "DAHA FAZLA ŞEY" İSTEDİĞİ İDDİA EDİLİYOR.

Özellikle doğu eyaletlerindeki yerleşim merkezlerinde sosyal yapıyı altüst eden, işsiz, yoksul, dil bilmeyen binlerce sığınmacı, bu bölgedeki aşırı sağı iyice palazlandırıyor. Sığınmacıların topluma entegrasyonu için harcanması gereken paraların tahminleri çok aşacağına anlaşılması, halkın da Merkel iyimserliğini maceracı bulduğunu açıkça ifade etmeye başlaması üzerine, Alman hükümeti konuyu Ankara ile görüşme kararı aldı. Sığınmacı akınının Türkiye üzerinden AB ve Almanya'ya yöneldiğini kabul eden Almanya Başbakanı Merkel'in apar topar Ankara'yı ziyaret kararı, iç politikada iyice sıkıştığına yönelik yeni bir işaret olarak yorumlandı. En önemlisi, AB'de bitmek bilmeyen mali krizin, sadece çevredeki yoksul ülkeleri değil, yeni biçimlerle merkezi ve "zengin kuzeyi" de dağıtacağına anlaşılmasıydı. AB'nin çözülme sinyalleri daha çok dillendirilir oldu.

1989'dan bu yana üvey evlat muamelesi gören Doğu eyaletlerinde yoksulluk koşullarındaki halkın aşırı sağın sloganlarına daha hızlı yaklaştığı gözleniyor. Bu arada Alman hükümeti içinde Merkel'e karşı gerek sosyal demokrat ortak SPD, gerekse Bavyera'daki Hıristiyan demokratların partisi ve hükümet ortağı CSU açıkça tavır alıyor. Gerçi sınırlarda sığınmacılara yönelik "transit alanların" oluşturulması, bazı sosyal demokratlarca reddedildi. Ancak Türkiye'de sığınmacı kampları kurulmasına karşı bir tepki henüz saptanmış değil. Türkiye'nin AB'yle en fazla "imtiyazlı ortak" başlığı altında bir ilişki kurabileceğini belirten Merkel'in, Erdoğan ile Türkiye'de sığınmacı kamplarının kurulması ve finansmanı için pazarlığa girişmesi, sığınmacı akınının aldığı boyutun yeni bir göstergesi.

ÜRPERTEN BENZERLİKLER!

AB'deki krizin şimdiye kadar pek fark edilmediği Almanya, Türkiye

üzerinden milyonlarca Müslüman'ın AB'ye girişini engellemek zorunda kalıyor. Erdoğan'a, geçen hafta Brüksel'deki zoraki pazarlıklarda kurulacak altı sığınmacı kampı için 1 milyar Avro önerildiği, ancak Erdoğan'ın "daha fazla şey" istediği iddia ediliyor. Bu taleplerin arasında Kuzey Suriye'de 300 bin mülteci için kurulacak konteyner kampları ve o coğrafyanın "koruma bölgesi" ilan edilmesi de bulunuyor.

Ancak bazı benzerlikler insanı ürperten özellikler içeriyor. AB, bundan 10 yıl kadar önce Kuzey Afrika'da sığınmacı kampları kurulması için aralarında SPD'li Alman İçişleri Bakanı Otto Schily'nin de bulunduğu politikacılar üzerinden büyük pazarlıklar yapmıştı. Özellikle Libya'da Kaddafi ile anlaşarak Erdoğan'ın bugün yaşadığı çözümler üzerinde görüş birliği sağlanmış, böylece Afrika'dan Avrupa'ya sığınmacı akını önlenmeye çalışılmıştı. Libya'nın ortadan kalkması ve Kaddafi'nin korkunç sonu, siyasal gözlemcilerin zaman zaman hatırlattığı sonuçlar arasında yer alıyor. Türkiye ve Erdoğan ile Libya ve Kaddafi benzerlikleri sohbet konusu olabiliyor. Elbette Türkiye'nin dağılması kadar önemli olan bir başka gerçek, Avrupa Almanya'sını da vuran krizin bir türlü ölenememesi.

Avrupa ağır bir yeni krizin içinde, Türkiye'yi paralize etmesi kesin bir çözüm için AB'nin gerçek patronu Angela Merkel üzerinden Ankara'yı kuşatmış bulunuyor. Tüccar imamların yıktığı cumhuriyetin kısa bir süre içinde tümüyle paralize olacağına inanan Avrupalı politikacı sayısı artıyor. Çözülen Türkiye'nin etrafındaki çember daralıyor. Ama kapitalist-empyralist AB'nin zenginleri de krizin basıncını üzerinde hissediyor.

■ Osman Çutsay

Devrime örgütlenmek ya da

SOSYALİST DEVRİMİN ZORUNLU VE GÜNCEL OLDUĞUNU BİLENLERİN VE ÖRGÜTLÜ OLARAK BU YOLDA MÜDAHALE EDENLERİN İŞİDİR DEVRİME İNANMAK. YANİ İNANMAK İÇİN ÖRGÜTLENMEK ZORUNLULUKTUR. YANİ İNSAN İNANDIĞI İÇİN ÖRGÜTLENMEZ; ÖRGÜTLENDİĞİ İÇİN İNANIR.

Ankara katliamında yaşamını yitiren tüm kardeşlerimle birlikte Tayfun Benol için...

Komünist teorik, siyasal birikim elbette Marx'ın kendisinden ve onun katkısından ibaret değil ama mihenk taşlarının en önemlisinin orada olduğu kesin değil mi? Peki, Marx'ın düşüncesini diğerlerinden ayıran en temel şey ne? Bu sorunun Marx'ın kendisi için çok net cevabı, sosyalist devrimin bir zorunluluk olduğudur.

Bu bir yorum falan değil, düpedüz bir alıntı. 5 Mart 1852'de Londra'dan New York'taki Weydemeyer'e yazdığı mektupta şöyle diyor Marx: "Ve bana gelince, modern toplumdaki sınıfların ya da bunlar arasındaki savaşımın varlığını keşfetmiş olma onuru bana ait değildir. Burjuva tarihçileri bu sınıf savaşımının tarihsel gelişimini, burjuva iktisatçılar da sınıfların ekonomik anatomisini benden çok önce açıklamışlardır. Benim yeni olarak yaptığım: 1) Sınıfların varlığının ancak üretimin gelişimindeki belirli tarihsel evrelere bağlı olduğunu; 2) Sınıf savaşımının zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne vardığını; 3) bu diktatörlüğün kendisinin bütün sınıfların ortadan kaldırılmasına ve sınıfsız bir topluma geçişten başka bir şey olmadığını tanıtlamak olmuştur." *Marx, Engels Seçme Yapıtlar 1, Sol Yayınları*

Bir solcu için tartışmasız en değerli sözcüktür devrim. Kendisini solcu sayan herkes için... Ülkemizde de, en çok devrimden vazgeçenlerin ağzından dinlemiyor muyuz "yolumuz devrim yolu..." diye devam eden marşımızı.

Hele canımız bugünlerde olduğu gibi yandığında... İlk aklımıza gelen sözcük, ilk sloganımız... En liberal yorumcular bile bugünlerde ayaklanma çağrısı yapıyor!

Belki de bu kadar çok kullanıldığı için aynı zamanda anlamsızlaşan bir kavram. Her şeyde yapılabilen ve her zaman gerçekleşen bir şey. Tıpta devrim, teknolojide devrim... Hadi onlar neyse de bir de siyasi devrimler var. Her renk devrim...

Komünistler için, aynı anlama gelmek üzere Marksist-Leninistler için, bizim için devrim her niyete yenilen bir şey asla değildir. Sosyalist devrim bizim varlık

nedenimiz. Sosyalist devrim yani iktidarın burjuvazinin elinden işçi sınıfının eline geçmesi; önce siyasi olarak sonra da toplumsal olarak.

Komünistler için devrim budur, itiraz da burada başlar. Birçok solcu için çok güzeldir de mümkün değildir. Hele bizim ülkemizde hiç değildir. Bir kere işçi sınıfı artık özne değildir. Ya da tek özne işçi sınıfı değildir. Ezilenler... bir bütün olarak... iktidarı yerelden, yavaş yavaş... çevreden merkeze...

Bilmediğimiz şeyler değil, yeni hiç değil. Hatta yüz yıllık bile değil. Çoğu daha eski. Yeni sol, her zaman eski soldur. Küçük burjuva sosyalizmi, burjuva sosyalizmi, feodal sosyalizm... Bunlar "Manifesto" nun bölüm başlıkları, hatta tutucu sosyalizm, gerici sosyalizm. Tarih 1847.

Oysa komünistler için sosyalist dev-

rim mümkün ve zorunludur. Tartışma da, önemli olan da budur. Hatta belki zorunlu ve mümkündür. Sırayı böyle değiştirmek teorik olarak yanlış olsa da siyaseten özellikle de günümüzde doğru gibi görünüyor. Çünkü yine teorik olarak çok hassas olmadan diyebiliriz ki zorunluluk teorinin, mümkünlük siyasetin alanına girer.

Ve üzerine giderseniz "son kertede" Marksist olduğunu söyleyecek olan "solcularımız" için teorik olarak, tarih bilinci açısından sosyalizm bir aşama olarak kabulenebilir bir şey olacaktır.

DEVİRİMİN GÜNCELLİĞİ

Mesele güncel olana dairdir. Bugün ne yapılacağı konuşulurken devrime, hele sosyalist devrime yer yoktur. Gerçekçi olmayan da asıl budur. Bu son cümle hem "onların" iddiası hem de "bizim" yanıtımızdır.

Devrimin güncelliği... Lukács, Lenin'in düşüncesini tartıştığı kitabının merkezine bu kavramı oturtuyor. Lenin için devrim günceldir. Yani?

Yani bugünün sorularına, sorunlarına verilecek yanıt devrim. Ve daha önemlisi düşüncemizin, analizimizin merkezi kavramıdır. Özeti özet; komünist, ülkesi için devrimi arayandır.

Mümkün olmaktan mı söz ediyorsunuz? Bu Türkiye'de, bu bölgede, bu dünyada mı?

Emperyalist kapitalist sistemin boğuştuğu sorunlar, bölgemizin hele hele komşularımızın durumu ve ülkemizin hali... Bunlara burada girmek gerekmiyor. Söylenen devrimin yarın ve kendiliğinden ortaya çıkacağı değildir zaten. Söylenen devrimi merkeze koymadan düşünmenin bir komünist için mümkün olmadığıdır. Gerisi bir sabır sorunudur. Kemal Okuyan'ın bu sayfalarda iki hafta önce yazdığı gibi "sabır işçiliğidir". Bir yıl da olur, yüz yıl da. Mesele hele süre hiç değildir.

Lenin'i en iyi anlatan anekdotlardan biri, onun Şubat devriminden birkaç ay önce bir parti okulu toplantısında, "biz yaşlıların devrimi göreceğini sanmıyorum" mealinde söylediği sözlerdir. Aynı Lenin, partisinden gelen her mektuba yanıt yazacak kadar güncel mesaisini partisine ve devrime adamıştır o günlerde. Ve aynı yılın Nisan ayında sosyalist

sol hep eski soldur

devrim için kalkışma anının geldiğini ilan ederken Lenin yine aynı Lenin'dir.

Burada bir sorun yoktur. Çünkü daha 1914'te emperyalizmin kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olduğunu söyleyen de, buradan bir savaşın patlayacağını gören de ve bundan bir dünya devrimi habercisi üreten de aynı kişidir.

Komünistler için devrim hep günceldir, bu anlamda, en güncel olmadığı, en mümkün ve yakın görünmediği anda bile. Çünkü içinde bulunduğumuz dönem halen emperyalist kapitalist dönemdir. Bu güncelse sosyalizme geçiş de günceldir. Yenilgiler? 70

OKUMA ÖNERİLERİ

- 1) LENİN'İN DÜŞÜNCESİ, GYÖRGY LUKÁCS, BELGE YAYINLARI
- 2) PROLETER DEVRİM VE DÖNEK KAUTSKY, V. İ. LENİN, İNTER YAYINLARI

günlük "Komün"ü bir gün geçince karların üzerinde dans eden Lenin'i izleyenler için 70 yıllık bir deneyim her şeyi yeniden denemek için yeterli bir gerekçedir.

Artık zorunluluktan mümkünliğe geçtiğimize göre oradan devam edebiliriz. Devrimin teorik olarak güncel olması ile pratik olarak güncel hale gelmesi arasında bir önemli dolayım giriyor. Lenin tarafından tüm ülkeyi saran ve bütün sınıfları etkileyen bir bunalım, kitlelerin eskisi gibi yaşamak istememesi ve egemen sınıfın eskisi gibi yönetememesi biçiminde formüle edilen bu nesnellğe devrimci durum di-

yoruz. Bu nesnellğe sosyalist devrim yönünde müdahale etmeye soyunan özneye de işçi sınıfın partisi... Devrimi teorik zorunluluktan pratik bir başarıya taşıyan bu nesnel ve öznel koşulların birlikteliğidir.

Öznel koşul? Burada yine başa mı dönüyoruz? Yani bazı kişilerin devrime inanması, onun için mücadele etmesi, onu hayatının merkezine koyması... Bireylerden onların bireysel tutum ve inançlarından söz edersek, evet en baştaki sorulara dönebiliriz. Ancak konu siyasal devrim olduğunda özne birey değil partidir. Yani yukarıda sıraladığımız gerekçeler üzerinden devrimin tarihsel zorunluluğu ve güncelliği ile şekillenmiş bir program çerçevesinde mücadele etmek üzere yan yana gelmiş insanlar. Bunlar için devrime inanmak bir tefekkür değil örgütlü bir bilinç meselesidir.

O zaman şöyle bağlayabilir miyiz? Sosyalist devrimin zorunlu ve güncel olduğunu bilenlerin ve örgütlü olarak bu yolda müdahale edenlerin işidir devrime inanmak. Yani inanmak için örgütlenmek zorunluluktur. Yani insan inandığı için örgütlenmez; örgütlendiği için inanır. Çünkü inanmak her şeyden önce güvenmektir.

■ Oğuz Kavala

Devrimci Durum

Lenin 1915'te yazdığı "İl. Enternasyonal'in Çöküşü" adlı makalesinde devrimci durumu şöyle tanımlıyor:

"Genel olarak söylendiğinde bir devrimci durumun belirtileri nelerdir? Şu üç ana özelliğe işaret edersek, kesinlikle yanlış yapmış olmayız:

- 1) Egemen sınıflar için, egemenliklerini değişmemiş biçimde sürdürmenin olanaksızlığı; "tepedekilerin" şu ya da bu krizi, egemen sınıfın politikasının krize düşmesi ve ezilen sınıfların hoşnutsuzluğunun, öfkesinin, bu krizin yol açtığı çatlağı yararak patlaması. Bir devrimin patlak vermesi için, genellikle, "yönetilenlerin yönetilmek istememesi" yetmez, aynı zamanda "yönetenlerin eskisi gibi yönetememeleri" de gerekir;
- 2) Ezilen sınıfların yoksulluk ve sefaletinin alışılmış ölçülerin üzerine çıkması;
- 3) "Banşçıl" dönemlerde kendilerini sessizce sömürten, fakat fırtınalı bir dönemde, kriz koşulları sayesinde, fakat aynı zamanda bizzat "tepedekiler" tarafından bağımsız tarihsel eyleme zorlanan kitlelerin eylemliliğinde -sözünü ettiğimiz nedenlerden kaynaklanan- önemli bir yükselmenin kaydedilmesi."

Tanıdık bir hikaye: Suriye'de komünist hareket

ABD'İN ORTADOĞU'DA BUGÜN ARTIK İFLAS ETTİĞİ KABUL EDİLEN PROJESİNİN MERKEZİNDEKİ ÜLKEYDİ SURİYE. BU ÜLKE GEÇMİŞİ VE BUGÜNÜYLE BÖLGEDEKİ GELİŞMELERİN DE HEP ODAĞINDA YER ALDI. DÜN OLDUĞU GİBİ BUGÜN DE YÜZ YILA YAKIN GEÇMİŞİYLE KOMÜNİST HAREKET BU ÜLKENİN ASLİ UNSURLARINDAN BİRİ OLMAYA DEVAM EDİYOR.

Suriye'de komünist hareketin doğuşu Ekim Devrimi'yle doğrudan ilişkilidir. Bolşevikler Rus İmparatorluğu'nun arşivinde bulunan ve Ortadoğu'yu Fransız ve İngilizler arasında bölen gizli Sykes-Picot anlaşmasını dünya kamuoyuna açıklamışlar, 1917'de Lenin imzalı bildiriye Arap ve Müslüman halkların egemenlik hakkını savunmuşlardır. Bu yaklaşımın yarattığı olumlu atmosferde aydınlar arasında sosyalist fikirler hızla yayılmıştır.

1924'te o zaman bir bütün olan Suriye ve Lübnan'da Suriye ve Lübnan Komünist Partisi kurulmuş, 1928'de parti Komintern tarafından tanınmıştır. Parti örgütlenmeye çalışmış, kapsadığı üyelerini Moskova'da Doğu Emekçilerinin Komünist Üniversitesi'ne göndermeye başlamıştır. Bunlardan biri Suriye Komünist Partisi'nin uzun süre liderliğini yapan Halid Bektaş'tır (1912-1995).

Parti Fransız manda idaresine karşı mücadeleye yürütmüş, ülkenin bağımsızlık mücadelesine katılmıştır. Sovyetler Birliği'nin de destek verdiği bağımsızlık mücadelesi Fransa'nın askerlerini 1946'da çekmesi ile sonlanmış, Lübnan ve Suriye iki ayrı bağımsız devlet haline gelmiştir.

Geçen yüzyıldaki sınıf mücadeleleri bir döneme kadar Türkiye'dekine benzer. İşçi sınıfının zayıf olduğu kırsal kesime dayalı Suriye'de burjuva devrimine eşlik eden ulusal kurtuluş mücadelesi küçük burjuvazinin önderliğinde milliyetçi, halkçı ve seküler bir çizgide ilerlemiş, komünistler kendilerine yer açmakta zorlanmışlar-

dır. Sovyetler Birliği ise Suriye Komünist Partisi, komintern tipi bir parti olmasına rağmen burjuva önderliği ile ayrı bir ilişkiyi komünistler üzerindeki baskıdan etkilenmeksizin sürdürmüştür.

BAAS VE ULUSAL CEPHE

Halid Bektaş 1954'te Arap dünyasının parlamentoya giren ilk komünist milletvekili olmuştur. Buna karşılık Mısır ile Suriye'nin Birleşik Arap Cumhuriyeti adı

altında birleştiği dönemde baskı altında kalmışlardır. 1961'de bir darbeyle Suriye, Birleşik Arap Cumhuriyeti'nden ayrılmış, bir süre sonra Baas'ın lideri haline gelen Hafız al-Esad Sovyetler Birliği'nin emperyalizme ve siyonizme karşı müttefiki olarak bir halk demokrasisi inşa etmiştir. Bu dönemde Sovyetler Birliği'nden yayılan yerel burjuvaziyle cephe politikası SKP'yi de geri çekmiş SKP 1972'de Baas'ın kontrolünde Ulusal İlerici Cephe içinde yer

Dayanışmacı ve samimi bir ilişki

28 Nisan 2013'deki Barış Derneği ve Dünya Barış Konseyi tarafından düzenlenen, SKP temsilcilerinin de katıldığı Hatay halk şenliği.

Komünist Parti Merkez Komite üyesi ve Uluslararası İlişkiler Bürosu sorumlusu Erhan Nalçacı'ya SKP ile Komünist Parti arasındaki ilişkinin boyutlarını sorduk.

Suriye'de bulunan her iki komünist partisi de partimizin uzun yıllardır ikili olarak görüştüğü partilerdir. Türkiye'de ve Suriye'de birçok karşılıklı ziyaret gerçekleştirilmiş, bilgi alışverişi ve dostça bir dayanışma sergilenmiştir.

2009'da Gazze'nin işgaline karşı SKP(Birleşik) şam'da bir protesto mitingi düzenlemişti ve bütün Ortadoğu solunun yanı sıra Akdeniz'e kıyısı olan ülkelerin komünist partilerini de davet etmişti. O zamanki TKP, Yunanistan Komünist Partisi, Portekiz ve İtalyan KP'leri ile birlikte şam'daki açık hava mitinginde halkı selamlama şansı bulmuştu.

Yine 2009 yılında SKP ve SKP(Birleşik), TKP'nin Filistin solu ile ilişki kurması ve ikili görüşmeler yapmasında çok yardımcı olmuşlardı.

2011'de "Arap Baharı"nın Suriye'ye sıçraması ile birlikte bir delegasyon olarak şam'da SKP ve SKP(Birleşik)'i ziyaret edip, yaşananlar hakkında doğrudan bilgi almıştık. Bir süredir devam edilen liberalleşmenin etkileri sokakta hissedilir olmuştu.

Gerçi Türkiye'de 1990'da başlayan özelleştirme politikalarında 20 yıl gerideydiler. Henüz yeni özel TV kanalları kuruluyordu, henüz bir tane özel üniversite açılmıştı. Ancak artan işsizlik ve yolsuzluklar hoşnutsuzluk yaratıyordu.

Eğer gerçekten Baas rejimine karşı iç dinamikler boyunca bir emekçi kalkışması olsaydı, zaman içinde SKP ve SKP(Birleşik) buna öncülük edecek yeni bir rol bulabilirdi. Ancak kısa bir süre içinde ayaklanmanın gerici ve uluslararası boyutu ortaya çıkmıştı. Silahlar patlamadan hemen önce Türkiye sınırında mülteci çadırlarının kurulduğunu anlatıyorlardı.

2012'den sonra savaşın kızıştığı dönemde de partimizin MK üyeleri Suriye'de dost SKP ve SKP(Birleşik)'i ziyaret ettiler ve anlamlı bir dayanışma sergilediler.

almıştır.

1986'da Sovyetler Birliği'ndeki Glasnost politikası SKP'yi ikiye bölmüş, Glasnost yanlısı olan hizip Faysal liderliğinde SKP(Birleşik)'i kurmuş, Bektaş liderliğindeki SKP ise Ortodoks bir çizgide devam etmiştir. SKP(Birleşik) daha çok aydınlar arasında örgütlenirken, SKP emekçiler arasında ve özellikle Kürt bölgelerinde yer edinmiştir.

Her iki parti de Ulusal İlerici Cep-

he içinde diğer partiler ile birlikte yer almıştır. 2007 seçimlerinde SKP'den 250 milletvekili parlamentoya beş, 2012 seçimlerinde sekiz milletvekili seçilmiştir. SKP(Birleşik) ise her iki seçimde üç milletvekilini parlamentoya yollamıştır.

Her iki parti de Suriye'ye karşı düzenlenen emperyalist komploda yurtsever bir refleks göstermiş ve saldırının geri püskürtülmesi için mücadeleye katılmışlardır.

Gerçeğin peşinde

Özgür şen

Karanlık bir olayı aydınlatmanın cazibesine kim direnebilir... Çözölemeyen bir cinayetin faillerini bulmanın, perde arkasındaki güçleri deşifre etmenin önemsiz olduğunu kim söyleyebilir...

Konu siyasetse failler, perde arkasındaki güçler, sürece dahil olan özneler daha da önem kazanır. Olayı anlamak, işte bunlar yaptı demek mücadelenin ilk adımı olabilir. Ancak bununla yetinmek, yalnızca gerçeğin kendisinin gücüne güvenmek nasıl bir siyasi intiharsa, dünyada ve Türkiye'de olan biten ne varsa her şeyi tüm detaylarıyla çözümlenmeye çalışmak da siyasi mücadeleyi kilitleyen, kitleleri hareketsiz bırakan bir saplantıdır.

İnsanları harekete geçiren gerçekler değil taleplerdir ve bu ikisinin arasında her zaman bir ilişki yoktur. Gerçekler ne yazık ki tek başlarına devrimci değildir. Gerçeğin peşindeki arayış, somut bir hedefi hayata geçirmek için verilen mücadeleyi beslediği ölçüde siyaseten anlam kazanır. Üstelik tersinin ne kadar mümkün olduğu da gayet tartışmalıdır. Bugün siyasi mücadeleye yaslanmaksızın, siyasi mücadeleden güç almaksızın gerçeğin peşinden koşamazsınız. Ne bilimsel çalışmalar ideolojiden bağımsızdır, ne de gazetecilik siyasetten... Saf haliyle bilim de yoktur, gazetecilik de.

Emperyalizm çağında büyük siyasi dönüşümler kan dökmeden ya da skandallar açığa çıkmaksızın hayata geçmez. Akan kan ya da skandalın tarihi yönlendirdiği anlamına gelmez bu yalnızca; tarihin akışı kanın dökülmesi, skandalın patlaması için uygun koşulları yaratır. Kimi zaman kanlı bir terör saldırısı yaşanır, kimi zamansa dev bir tekelin sahtekârliğı açığa çıkar.

Devletin en üst kademesindeki hırsızlık çetesi ifşa olur ya da uluslararası bir organizasyonun tepe yöneticisinin yatak odası sırları... Üstelik bunlar hep vardır. Kapitalizm pislik üretmeden yola devam edemez, burjuvazi zora ve şiddete başvurmadan kitleleri yönlendiremez. Kimse komploların sınıflar mücadelesinin genel yasalarını belirler hale geldiğini söyleyemez, ancak emperyalizm çağında komplo bir gerçekliktir. Sorun bu sırların hangi koşullarda alenileşeceği veya sermayenin ne zaman ve ne için vuracağı ile ilgilidir.

Tüm bunların detaylarına vâkıf olmak mümkün de değildir, siyasi mücadele için gerekli de... Üstelik, bilgi kaynaklarının artmasıyla kirlenmesinin atbaşı gittiği çağımızda gerçekliğin tüm detaylarının peşine düşmek başlı başına bir tuzaktır. Gerçekliğin sonsuz sayıda detayı vardır ve bugün burjuvazi bu detayların servis edilmesi ve bu yolla bilginin yapılandırılması için yeterli ideolojik mekanizmalara sahiptir.

Gerçek, detaylarla değil doğru bir siyasi ve ideolojik yaklaşımla anlaşılır. Marksizm yalnızca akademik anlamıyla bir bilimsel meşgaleye indirgenemez ve ülkeyi ve dünyayı kavramak ancak sınıflar mücadelesine bir taraf olarak müdahale ederek mümkündür.

Her şeyi bilmeden harekete geçilemeyeceği yüzyılın en büyük yalanlarından birisidir. Bizim şu ana kadar öğrendiklerimiz, tarih bilincimiz, işçi sınıfı adına sınıflar mücadelesi sırasında biriktirdiklerimiz, harekete geçmek için yeterli analizi yapmamız, siyasi ve ideolojik çerçeveyi çizmemiz için yeterlidir. Doğrusu; harekete geçmeden gerçeğin bilinemeyeceğidir. Dahası, devam eden mücadele, her geçen gün derinleşecektir.

Bombaların patladığı, ülkeyi ve dünyayı sarsan gelişmelerin ardı arkasın kesilmediği bugünlerde mücadele için her detaya hâkim olmayı bekleyemeyiz. şayet varsa belirsizlikleri azaltacak olan da mücadelenin kendisidir.

“ Gerçek, detaylarla değil doğru bir siyasi ve ideolojik yaklaşımla anlaşılır. Her şeyi bilmeden harekete geçilemeyeceği yüzyılın en büyük yalanlarından birisidir. ”

BOYUN
EĞME

ANKARA KATLIAMI'NDA
HAYATINI KAYBEDENLERİ
SAYGIYLA ANIYORUZ